

Giới thiệu Ảo Tướng Soái Ca Ngôn Tình

Tựa truyện mới lên sóng mang tên Ảo Tướng Soái Ca Ngôn Tình của A_L_Love hứa hẹn gây sốt cộng đồng truyện, với thể loại ngôn tình hiện đại, truyện nói rằng nếu ngày mờ mắt ra bạn đã và đang ở một thế giới khác....bạn sẽ làm gì?Khóc....Hét.....hay Vui vẻ chấp nhận. Oh no.... đừng đưa ra kết quả vội nhé!

Vì chưa chắc tốt hay không tốt mà! Đừng không? Nhưng chỉ là 'Nếu' thôi. Haha

Năm năm thấm cái đã qua. Cơ thể này cũng đã được năm tuổi. Sống tại Thủy Cốc này cũng gần đó năm. Nàng lặng lẽ thờ dài... Xuyên không. Tuy một khoảng thời gian đã qua đi, nhưng sự thật này khiến nàng khó chấp nhận biết bao.

Ngày này của năm năm trước, khi nàng mở mắt sau giấc ngủ dài thì đã ở nơi xa lạ này. Cái thời thơ ơ chẳng kém người nguyên thủy, không có truyền tình yêu là bao. Không ti vi, không điện thoại, cũng không điều hoà... vân vân và tất nhiên là: Không có điện. Đây chỉ là chút ít, cơ thể này lại chỉ mới là đứa trẻ sơ sinh. Azz... Nhớ nhiều lúc ở hiện đại, nàng đã từng có một giấc mơ kì lạ là được xuyên không cùng con bạn thân nổi khổ. Không nghĩ có một ngày, đó lại là sự thật. Và có những truyện hay thật là "tình cờ". Nàng phát hiện vị lão nhân nuôi dưỡng mình có những ngôn ngữ kì lạ. Chẳng hạn "Shi" haha kì lạ với thế giới này chứ với nàng liệu còn xa lạ? No no... Đích thị sư phụ đó cũng là người xuyên không.

Bạn đang đọc truyện *Ảo Tướng Soái Ca Ngôn Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 1

Năm năm thấm cái đã qua. Cơ thể này cũng đã được năm tuổi. Sống tại Thủy Cốc này cũng gần đó năm. Nàng lặng lẽ thờ dài... Xuyên không. Tuy một khoảng thời gian đã qua đi, nhưng sự thật này khiến nàng khó chấp nhận biết bao.

Ngày này của năm năm trước, khi nàng mở mắt sau giấc ngủ dài thì đã ở nơi xa lạ này. Cái thời thơ ơ chẳng kém người nguyên thủy là bao. Không ti vi, không điện thoại, cũng không điều hoà... vân vân và tất nhiên là: Không có điện. Đây chỉ là chút ít, cơ thể này lại chỉ mới là đứa trẻ sơ sinh. Azz... Nhớ nhiều lúc ở hiện đại, nàng đã từng có một giấc mơ kì lạ là được xuyên không cùng con bạn thân nổi khổ. Không nghĩ có một ngày, đó lại là sự thật. Và có những chuyện thật là "tình cờ". Nàng phát hiện vị lão nhân nuôi dưỡng mình có những ngôn ngữ kì lạ. Chẳng hạn "Shi" haha kì lạ với thế giới này chứ với nàng liệu còn xa lạ? No no... Đích thị sư phụ đó cũng là người xuyên không.

Năm nàng hai tuổi,sư phụ đưa nàng rời Cốc tới Liễu Thiên Nhai thăm một vị lão nhân hiệu Thiên Ý (ý trời). Thiên Ý lão nhân một thân bạch y, phát phát cái cây gì gì nàng cũng chẳng biết hết như mấy vị tiên trên ti vi hay xem, đầu tóc bạc phơ ngay cả lông mày cũng bạc nốt. Lúc 'diện kiến' lão nhân Thiên Ý, nàng chỉ còn nước cười tới 'tuột' nước mắt, đúng là phong cách 'oách!' què đuy. Thiên Ý thấy nàng lại mang vẻ hốt hoảng xen mừng rỡ. Sau đó nàng mới biết cái tên Thiên Ý này là kẻ 'tội đồ' mang linh hồn nàng xuyên tới đây. Biết vậy, nàng thực hận. Lí do rất đơn giản, lão "chẳng may" xảy ra chút sự cố nên mang hồn của nàng ở hiện tại tráo với linh hồn của thân thể này.

Mệ nó chứ. Chẳng may sao? Đang yên đang lành, tương lai đang phơi phới, một đứa con gái 16 tuổi đầu ăn no ngủ kĩ lại bị 'mời' về đây làm cô nhī. Lão Thiên thổi tha, nàng rủa, nàng hận. May sao trời không phụ lòng người tốt, lão Thiên Ý ngay sau đó thì bị cấp trên biết, đẩy xuống nơi này phải "cư mang" nàng hết một kiếp sẽ được tha. Chịu chung một kiếp chờ đợi nàng đã ba mươi năm. Lòng nàng nở pháo hoa. Đáng đời! Nhưng sự thật không thể thay đổi là nàng không thể quay về. Vậy còn ba mẹ? Còn bạn bè? Còn ti vi ,còn điện thoại... của nàng. Thật sự rất nhớ, chỉ mong "nàng" ở hiện đại hào hào chiếu có tốt phụ mẫu đại nhân.

- "Yên nhī."

- "Sư phụ, sao người lại ra đây?"

Một lão bà tóc hoa râm, khuôn mặt nhọt nhọt nhưng nở nụ cười hiền. Đó là sư phụ - người chăm sóc nàng năm năm nay, Thủy Mạn; người dạy nàng y thuật, người cùng nàng nghiên cứu độc dược, cũng là người dạy nàng võ công. Tuy không chảy chung giọt máu, nhưng từ ngày người cứu sống nàng lúc còn quần tã chết lạnh dưới chân núi - Nàng - sớm đã coi đây là người mẹ ở thế giới này. Nàng giật mình quay thân thể lại.

- "Yên nhī, ta không sao. Con người sống chết đều có số trời định đoạt. Hà tất lo lắng cho ta như vậy." - Nhìn nàng âu yếm, Thủy Mạn nhẹ giọng bảo nàng.

- "Người xem, phong hàn lâu như vậy chưa có khỏi, lại hay chạy lung tung? Bảo ta không lo sao được?"

Thủy Vũ Băng một thân xiêm y đỏ huyết, uyển chuyển nhảy nhẹ từ cây mai lớn đáp đất chạy đỡ lấy tay phải của Thủy Mạn. Nàng cau mày bất mãn đỡ lão bà ngồi lên phiến đá gần đó.

Ngắm tiểu oa nhī, mặt trái xoan trắng hồng, môi đỏ mọng, mắt phượng này liễu, thêm đôi đồng tử màu xám tro lạ mắt, bốt hoa sen giữa trán yêu mị mà thanh nhã, không khỏi cho nàng hít từng ngụm khí lạnh. Tiểu yêu tinh a! Năm năm quan sát từ đứa bé bất quá chỉ được mười ngày tuổi tới nay, nàng còn phải ghen tị với sắc đẹp của tiểu hài tử này. Hazzz...

- "Thủy Cung Chủ...THỦY CUNG CHỦ!" - Nàng hét to.

- "A! Yên nhī, người gọi ta?" - Thủy Mạn giật mình, như bị bất quá tang nhất thời nói lắp bắp.

- "Ta gọi người muốn hồng cả giọng rồi, rốt cuộc người nghĩ cái gì vậy?"

Ngẩng nhìn đôi đồng tử đen, có chút đục của năm tháng, Thủy Vũ Băng thờ dài. Nàng sao không hiểu sư phụ đang nghĩ gì. Cái sắc này, chỉ sợ là họa không phải phúc.

- "Ta không sao. Chỉ là muốn ra ngoài đi dạo, năm nhiều không tốt. Người nha, tuyết rơi nhiều như vậy, còn ở đây ngăn ngăn ngại ngại rốt cuộc người đang nghĩ gì?" - Ân nhẹ vào cái trán trơn bóng của nàng, Thủy Mạn trách.

- "A! Vũ Tuyết chắc đang luyện được, để ta điu người vào xem nha." - Cười hắc hắc, nàng tí tớn đề nghị. Sư phụ vốn đã biết nàng nghĩ gì lại còn hỏi sao?

- "Hử. Ta còn không rõ người sao? Mỗi lần đều đem Bình nhī làm bia đỡ đỡ lãng." - Thủy Mạn liếc mắt khinh thường cho nàng.

Thủy Vũ Băng khoe môi giật giật nở nụ cười méo xệch "Thủy Cung Chủ à Thủy Cung Chủ, ngoài sư tỷ thôi ra thì người là người thứ hai đi guốc trong dạ đây ta a."

Bạn đang đọc truyện *Ảo Tướng Soái Ca Ngôn Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 2: Năm Tháng Đi Qua

Ba năm sau...

Nàng tám tuổi, Vũ Tuyết tám tuổi hai tháng, hai tiểu cô nương đang đầu kiểm

- "Hôm nay có thị gả rùng a, mau học cho xong còn về, ta đói lắm rồi a." - Tiểu cô nương thân huyết y méo mặt than.

- "A nha nha, ta thấy người lần đi, nhanh hơn đó." - Tiểu cô nương thân lam y tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười).

- "Người... người... A! Sư phụ." - Huyết y nhân tức ghen hờn, bồng nhìn phía sau lam y nhân gọi lớn.

- "Sư..."

Lam y nhân quay đầu tuyệt không có một bóng người. Huyết y thừa cơ hội phóng tiểu vào tay cầm kiểm của tiểu lam y.

- "Ngươi... Chết tiệt! ... Dám lừa ta." - Lam y nhân then không kiềm được phát chửi thề.

- "Thủy Vũ Tuyết, kiếp trước ta không đầu lại miệng ngươi, kiếp này cũng thế. Võ công của ta ngang ngươi, ngươi và ta cứ đầu thế này biết chừng nào ta được ăn a."

Nàng khinh khỉnh đáp lại, đoạn dùng khinh công bay về tìm gà rừng thân yêu.

Ngày đó khi rời khỏi Liễu Thiên Nhai, lão Thiên y đã mang một tiểu hài tử bằng tuổi nàng giao cho Thủy Mạn sư phụ. Nàng ta chính là Thủy Vũ Tuyết cũng là con bạn nói khổ của nàng ở hiện đại. Thì ra nàng ta đã ép Thiên Y lão nhân cũng đưa tới đây với nàng. Bỏ lại tất cả, thật sự khiến nàng cảm động phát khóc. Có bạn cô bé cùng xuyên, thật cao hứng. Ấy vậy mà Vũ Tuyết lại đòi làm sư tỉ của nàng. Hừ. Không sao cả. Nhưng nhìn về đặc ý kia thật đáng ghét, nàng không phục. Sư phụ nói chỉ cần ai thắng người đó là "Sư tỷ". Vậy là đầu. Nhưng kết quả vẫn là một ân số.

Năm nàng mười một tuổi bốn tháng mười hai ngày. Thủy Vũ Tuyết mười một tuổi năm tháng hai bảy ngày.

Luyện được...

- "A, ta thành công rồi, được của ta thành rồi a." - Vẫn một thân huyết y, khuôn mặt mang vẻ tươi cười khiến vạn người mê, nhảy lên vui sướng.

Tiểu mỹ nhân thân Xám y phục liếc mắt nhẹ qua nhàn nhạt hỏi.

- "Được gì?"

- "Hóa Liên được"

Thủy Vũ Băng mân mê viên được nhỏ xíu trong tay hết sức năng nịu.

Thủy Vũ Tuyết cau mày.

- "Khựa khựa khựa, ngươi không đoán được là cái chắc..."

Thủy Vũ Băng vui sướng cười man rợ. Có ngày nàng thắng rồi. Haha.

- "Thuốc kích dục." - Lạnh lùng đáp, dồn mọi sự chú ý vào viên được đang chế dờ không thêm đề ý gương mặt Thủy Vũ Băng méo mó đến đau lòng.

Đấu khẩu: Thủy Vũ Băng nàng lại thua.

Nàng mười hai tuổi. Sư tỉ mười hai tuổi hai tháng. Đấu khẩu - Nàng thua.

Mười ba, mười bốn tuổi.

Người thua vẫn lại là nàng. Cẩm - Kì - Thi - Họa...vân vân. Đấu kiếm. Đấu được. Đấu độc... Nàng và Vũ Tuyết luôn bất phân thắng bại. Duy chỉ đấu khẩu nàng chẳng thể thắng, nàng ta cứ như con giun trong bụng Thủy Vũ Băng nàng vậy. Thiên a. Thời oanh liệt này còn đâu!!

Nhưng nàng...chẳng phải quân tử khi mồi gà cá, không chịu thừa nhận nàng ta một tiếng "tử" trực tiếp bỏ qua. Chúc vị ngang hàng nhau.

- "Sư phụ, Thủy lão phu nhân Thủy cung chủ a, chúng ta về rồi đây!" - Chân sáo chạy vào căn nhà nhỏ, Thủy Vũ Băng đã âm ỉ lên tiếng.Ngược lại Thủy Vũ Tuyết chỉ lạnh nhạt bước theo sau.

- "Các ngươi về rồi, mau rửa tay vào ăn đi. Hôm nay ta nấu món thịt kho tàu của hiện đại a." - Lão bà Thủy Mạn đã bảy mươi tuổi cười hiền hậu nhìn hai đứa trẻ.

- "Có chuyện gì người nói đi"

Cột bỏ khuôn mặt tươi cười vui vẻ nhanh hơn chong chóng, nàng nhìn thẳng khuôn mặt già nua của Thủy Mạn. Nàng và sư tỷ đều biết, mỗi lần có chuyện, sư phụ luôn nấu những món ăn ở hiện đại. Lần này chắc cũng không ngoại lệ.

- "Ta..." Thủy Mạn khó khăn mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tương Soái Ca Ngón Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Rời Cốc

- "Mau xin ta đi, cầu ta cho ngươi con đường sống. Bằng không..." - Nữ tử khuôn mặt thanh tú như nước, nhẹ giọng nói mập mờ rồi phá lên cười ha hả. Tự làm khuôn mặt tuyệt mỹ ấy không còn vẻ đẹp vốn có của nó càng trở lên ghê rợn.

- "Phi. Ta khinh. Cầu ngươi? Nằm mơ đi." - Nữ tử tựa nằm dưới nền đất nhếch môi cười lạnh.

Chát...chát...hai bên má nữ tử đỏ ửng, đau rát.

- "Hừ, ngươi lại dám nói vậy với Lục Kì Vân ta. Chán sống rồi sao?"

Lục Kì Vân tức giận nghiêng răng.Tay tăng thêm lực bóp mạnh cằm nữ tử kia ép hướng mắt về mình.

- "Ngươi, đem ả ta nhốt lại vào mặt thất. Cấm được hé môi ra nửa lời. Bằng không, lão gia mà biết các ngươi chờ chết đi."

Đám hạ nhân gât gù toát mồ hôi lạnh chạy đến đưa nữ tử đi. Vị phu nhân này, rõ ràng chỉ là tiểu thiếp thứ mười ba của Lâm lão gia. Cậy mình đang có thai, chẳng những thừa lúc lão gia đi vắng ức hiếp tam tiểu thư còn tự ý phạt bọn hạ nhân đủ thứ.

- "Lục Kì Vân, Lâm Thanh Thanh ta, chỉ cần thoát ra khỏi đây được, ngươi - chờ chết đi." - Nữ tử cắn răng.

- "Haiz. Biết đi đâu về đâu đây?"

Thủy Vũ Băng uốn éo, dần xương cốt. Sư phụ bắt bọn nàng ra Cốc. Haiz. Vốn nàng còn muốn hai năm nữa - nàng và Vũ Tuyết mười bảy tuổi mới xuất Cốc ngao du tứ hải thực hiện giấc mơ anh hùng của mình... Nghĩ đâu cuộc sống biến đổi nhanh tới vậy. Chỉ trong nháy mắt.

- "Chịu!" - Thủy Vũ Tuyết lười biếng nằm ườn dưới gốc cây.

- "Ha, cô đại không khí trong lành như vậy, không chơi thì phí a. Trong Cốc lâu như vậy chỉ nủi với thảo được." - Nàng đáp.

- "Ăn đã a. Ta đói muốn rụng dạ dày rồi." - Thủy Vũ Tuyết nham hiểm nhìn nha đầu đang hoá trang.

- "Lão phu nhân a, ta đâu có bạc đầu a"

Khoé mỗi nàng giặt giặt. Vị "bằng hữu" này, chỉ biết hút máu nàng thôi a. Xuất đạo sư phụ keo kiệt cũng chỉ cho mỗi người vài lượng bạc mà đã hơn ba tháng rồi. Tiểu Tuyết đáng chết kia chỉ dùng bạc của nàng hết ăn rồi lại ăn.

.

- "Hào hảo, đêm nay động tay chân đi a." - Nhảy lên cây nằm hóng mát, Thủy Vũ Băng đề nghị.

- "Hào. Ta đáp ứng người. Về nhà trọ đi." - Thủy Vũ Tuyết đứng dậy phui lá cây trên y phục, bay đi.

- "Vũ Tuyết đừng bỏ ta a." - Nàng phi thân đuổi theo.

Hai bóng dáng huyết y và bạch y phóng vút như hai con chim bay múa trên trời.

Phù thừa tướng - Lâm phủ.

- "Kì Vân, nàng đừng tức giận, kéo động thai khí a." - Nam nhân trường bào xanh ngoài năm mươi ngũ quan khôi ngô, thân toà khí phách ân cần dỗ nử từ ngòì trong lòng.

- "Lão gia. Chẳng xem, tam tiểu thư khi dễ ta a, ta thì không để tâm nhưng chàng phải lấy công bằng cho nhi tử của chúng ta. Dù sao đây cũng là cốt nhục của chàng, là bát thiếu gia của họ Lâm, đệ đệ của Thanh Thanh a, làm sao..." Không nói hết lời nử tử đã đưa khăn tay lên chấm nước mắt, giọng uất ức, bất cứ người nam nhân nào cũng không khỏi không thương cảm, động lòng.

- "Ta lấy công bằng cho nàng cùng hài tử, Vân nhi nàng nói xem Thanh nhi khi dễ nàng thế nào?" - Lâm Thanh Phục đưa tay ôm lấy thiếp của mình hẳn giọng hỏi.

Đạt được chủ đích, Lục Kì Vân đưa tay véo đùi mình một cái, cắn răng nặn ra nước mắt, kể lể.

- "Thanh Thanh...hức... Thanh Thanh nàng ta nói thiếp không xứng là phu nhân của phù thừa tướng, bất quá thiếp chỉ là... chỉ là thị thiếp thứ mười ba của chàng. Lâm phủ còn một vị phu nhân cùng mười một tiểu thiếp nữa, thiếp...còn có nói nhi tử của thiếp chỉ là con hoang. Hức Hức."

- "Hỗn káo. Để ta đi dạy nó một bài học." - Lâm thừa tướng đứng bật dậy hướng Tây Uyển bước tới.

- "Phụ thân."

Nam nhân gương mặt tuấn mỹ bước vào, hướng Lâm Thanh Phục nhẹ cúi đầu.

- "Lâm Kì, người về đứng lúc lăm. Mau dạy lại tam muội của người, dám khi dễ nương của nó. Đây là lễ giáo gì a. - Lâm Thanh Phục chỉ tay vào mặt Lâm Kì dạy.

- "Nương? Nương ta là đại phu nhân Lâm phủ, thứ lỗi Kì nhi không hiểu phụ thân đang nói tới vị nào?" - Lâm Kì nhìn Lâm Thanh Phục chăm chọc.

- "Người" Lâm lão gia ghen hòng.

- "Phụ thân, tam muội khi dễ thị thiếp của người là Thanh nhi không đúng. Nhưng người xem,Lục Kì Vân kém Kì nhi hai tuổi.Thị thiếp của Lâm thừa tướng lại kém đại thiếu gia thừa tướng phủ hai tuổi, làm sao chấp nhận nổi đây?"

Lâm Kì lên tiếng, cố ý kéo dài hai chữ "thị thiếp"

- "Người...Dù sao hôm nay ta nhất định dạy nó thế nào là lễ nghĩa.Hừ."

Lâm Thanh Phục ghen hòng, tức giận phui tay đi.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tướng Soái Ca Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

*Thư phòng-Lâm tướng phủ.

-"Tiểu Tuyết , lại đây xem a"

Vũ Băng một thân hắc y phục đeo mặt nạ màu bạc khảm ngọc hồng lưu đồ thẩm tạo thành đóa hoa sen tuyệt sắc duy chỉ để hờ đồng từ xám tro cùng đôi môi kiều diễm khẽ gọi bạch y nữ tử đeo mặt nạ nửa mặt khảm ngọc mắt mèo chói lóa, che đi vết bớt hoa mẫu đơn nơi khoé mắt.

-"A nha, Lâm thừa tướng này chỉ sợ nguy cơ soái vị a.Người xem, danh sách quan viên lão nhận hối lộ này."

Vũ Băng giờ giờ cuốn sổ nhỏ tìm được trong mặt thất.

-"Chỉ bằng tổng tiền lão đi.Mặt liệu này rơi vào tay lão hoàng đế thì....haha tội tru di cửu tộc a" Vũ Tuyết nhếch mép.

-"Được"

*Khách điểm Phong lâu tấp nập người ra vào, nơi tập chung đông đảo của các trung hảo kiệt giang hồ.Tùng mùa, khách điểm này luôn được ưu chuộng, làm ăn khấm khá nhất kinh thành.

-"Nào, nào khách quan, mời ngồi mời ngồi"

tiểu nhị nhanh nhẹn một thân xiêm y đơn giản có phần cũ nát đóng đã đưa vị khách mới bước vào bàn.Tiền tay khua khua chiếc giẻ trắng dục phui chiếc ghế sau đó làm động tác mời.

Bên góc khuất 2 cô nương một thân lam y phục, gương mặt bình thường nhân nhả thường trà, tựa mặc sự đời.

-"Nghe tin gì chưa, đêm qua Phù thừa tướng bị trộm đồ"

Thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi thân lục y cầu kì có vẻ công tử nhà quan nói.

-"Thật sao? Kẻ nào lại dám đắc tội với Lâm thừa tướng chứ.Đến cả đương kim hoàng thượng còn phải nể ông ta ba bốn phần"

Nam tử ngồi đối diện tỏ vẻ kinh ngạc.

-" Nghe đồn là Song thủy tiên nữ"

Thiếu niên nọ tiếp lời.

-"Song Thủy Tiên Nữ"

Nam tử nghi hoặc.

-"Phải a. Một tháng trước phủ của Đồng chỉ phủ đại nhân cũng bị trộm tự. Còn có Lục đại kiệt,Diệp đại nhân tất cả đều để lại chữ 'Song Thủy' nghe đồn là hai mỹ nhân nên gọi 'Song Thủy Tiên Nữ' a"

-"Haha thật là chán sống rồi" Nam tử phá lên cười

-"Ta cũng không rõ, người đồn là song bào thai tuyệt sắc, người nói 'Song' ở đây là 'Vô Song' không ai địch nổi.Dân chúng trong thành lại coi đây là hai bồ tát sống cứu khổ cứu nạn, cướp của tham quan phân phát cho kẻ nghèo.Chi khổ các đại thần trong triều ai ai cũng khiếp sợ kẻ tiếp theo là mình.Đương kim hoàng thượng chịu áp lực phía quần thần cũng đã treo thưởng mười vạn lượng vàng cho danh hào khắp giang hồ đối lấy thông tin của 'Song Thủy Tiên Nữ'.Đại loạn a"

- "Thật sao?"

Nam tử kia hỏi, vẻ khó tin.

- "Chính cha ta đã nói cho ta."

Thiếu niên chắc nịch

Trong góc khuất không xa, nghe rõ mồn một câu chuyện của đám công tử. Hai nữ tử lam y - Vũ Băng, Vũ Tuyết khẽ nhếch miệng.

- "Tối đây thôi, Vũ Tuyết, hẹn ngày tái ngộ"

Nàng nhẹ đứng dậy hướng Thủy Vũ Tuyết chấp hai tay làm động tác chào.

- "Hào hảo hẹn ngày tái ngộ"

Thủy Vũ Tuyết tương tự đưa người rời khỏi Phong Lâu.

- "Âu Dương đường chủ, ta kính người một chum!"

Tiểu yêu mị tâm 16 tuổi nằm trong lòng nam tử áo bào xanh đưa đôi tay trắng nõn cầm ly rượu hướng môi đưa tới.

Mây đậm, mất sấu tựa không thấy đáy mang tia phong tình nhìn nữ tử trong lòng, bàn tay không đứng đắn mà chạy loạn trong thân thể mềm mại, dừng lại nơi đôi núi căng tròn không tự chủ bóp một cái.

- "A,Chàng thật hư quá đi."

Không kiềm được kêu một tiếng kiều mị, bắt lấy bàn tay rắn chắc không yên phận đang cời bỏ đai lưng mình.

- "Nhu nhi, ta muốn."

Âm thanh khàn khàn mang theo dục vọng không đợi nữ tử trong lòng đồng ý , dề thân thể trắng nõn trong lòng xuồng đưa tay xé rách y phục diêm dúa trên người Thượng Quan Nhu.Trực tiếp mang thứ nóng bỏng kia đưa vào.Từng đợt , từng đợt dấy đưa như muốn trút hết toàn bộ vào người nữ tử.

- "A...chàng...Âu Dương Nhượng Thiên...um...ta...chàng chuộc ta ra khỏi thanh lâu này được không?.Ta... ta...cho ta làm tiểu thiếp của chàng."

Thượng Quan Nhu ngán giọng.

- "Hào.Chi cần nghe lời ta.Trực tiếp mang nàng về Âu Dương trang hướng phúc."

Âu Dương Nhượng Thiên nhếch miệng cười quý dị.

Thủy Vũ Băng một thân nam trang, tuy dùng liên chi kính che đi khuôn mặt thật nhưng với gương mặt này, nàng tin chắc cũng là một tiểu mỹ nam a.Xuyên qua 15 năm rồi.Nàng cũng phải thử xem thanh lâu cổ đại có gì lạ mất. Mỹ nhân cổ đại ra sao một phen.

Bước vào Nam Lâu- đệ nhất thanh lâu, nàng đã thu hút ánh mắt của ngàn mỹ nữ.

Tú bà khoảng 20 tuổi đang tiếp khách nhìn thấy nam tử vừa bước vào khẽ đánh giá. Da trắng nõn, mắt xám tro.Môi đỏ mọng mũi cao, mày hơi chau.Một thân huyết y thiết kế lạ mắt, lạ như vậy chỉ có của Vũ Trần Phưởng. Mới mở gần 1 tháng nay nhưng Vũ Trần Phưởng đã thu hút bao ánh mắt của các công tử các tiểu thư khuê các quyền quý.Chẳng những y phục họa tiết đẹp mắt, vài vóc hàng thượng đẳng, trang sức cũng không kém phần.Đẹp mà lạ.Đồ của Vũ Trần Phưởng giá cả trên trời, số lượng có hạn, từ lúc khai chương đến nay chỉ duy có 2 bộ y phục'Huyết Hoa' và 'Tử Đơn'.

'Huyết Hoa' lấy màu đỏ huyết tạo thành, của nam nhân thù viên chi bạc cánh hoa.Nữ mà không nữ,có dáng vẻ phong tình nồng ý. Của nữ nhân là những bông hoa từ vớ số cánh hoa bạc tạo thành, nửa kín nửa hở.

'Tử Đơn' ngược lại,của nữ nhân thanh thoát tựa tiên nữ thoát tục , của nam nhân thanh thanh không nhiễm bụi trần,ấy vậy mà có tiền cũng chưa chắc mua được. Trang sức cũng dựa 2 bộ y phục mà tạo thành. Bán bộ chứ không bán lẻ.Khiến bao người tiếc ngơ tiếc ngán hận không thể chiếm.

Nhìn mỹ nam trước mặt,không phải người mới cũng đoán được kia là 'Huyết Hoa' của Vũ Trần Công tử , cây châm đỉnh viên đá hồng ngọc kia đáng giá cả một gia tài. Tuyệt không phải người thường, tú bà liền chạy đến nịnh bợ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tường Sói Ca Ngôn Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Vị công tử này khiến tú bà lẫn nộ gần 3 năm gặp biết bao mỹ nam, đệ nhất mỹ nam Âu Dương Nhượng Thiên, Lâm Ki đệ tam mỹ nam , chỉ sợ công tử này chỉ kém Âu Dương đường chủ, đệ tam mỹ nam tuyệt đánh bay.Ngoài đệ nhất mỹ nam làm tú bà ngáy ngẩn,công tử này là người thứ hai khiến bị cuốn hút, nhan sắc kia so với nữ tử còn đẹp hơn vài phần.

- "Công tử, mời vào mời vào.Các vị cô nương hầu khách a"

Đón đã dẫn Thủy Vũ Băng vào bên trong, tú bà nâng khuôn mặt chất hàng tá phấn vẩy tay gọi mấy cô nương vẫn ngơ ngác nhìn nàng từ khi bước vào.Hồi hồn vội chạy đến.

- "Công."

Tiểu cô nương gương mặt thanh tú e lệ vừa mở miệng đã bị Thủy Vũ Băng chặn họng.

- "Gọi hoa khôi của các người ra bồi ta.Còn những nữ tử này miễn đi."

Tú bà miệng cười cứng ngắt, xua tay đuổi mấy tú nữ kia đi trong ánh mắt ai oán của các nàng Hoa khôi, Thượng Quan Nhu đang bồi Âu Dương đường chủ a, không thể động vào.Nhưng này, vị tiểu công tử này cũng không thể động , làm sao cho phải a.

- "Này..."

Tinh ý nhận thấy tia khó xử trong mắt tú bà nàng nhẹ đáp.

- "Bỏn công tử có thể chờ."

Tú bà ngạc nhiên, nhìn vị mỹ nam thờ ơ thường trà vè kính nể.Trong lòng hào cảm tăng lên vài phần hướng mỹ nam thỉnh tên:

- "Công tử chắc hẳn lần đầu tiên tới đây, không biết quý danh..."

- "Vũ Trần"

Ngâm nga khúc đàn ca , Thủy Vũ Băng nhân nhạp đáp.

- "Vũ Trần Công tử"

Tú bà kêu to, không giấu được nỗi kinh ngạc. Dẫn tới bao ánh mắt đánh giá của các vị nam nhân trong lâu, các cô nương thì ao ước đó là nam nhân của cuộc đời mình. Vũ Trần Phương của Vũ Trần Công tử ai ai không biết, ngày mai chỉ sợ khắp thiên hạ vang vọng tên Vũ Trần Công tử tài hoa tuyệt thế, nhan sắc đánh bay tâm mỹ nam Lâm đại công tử thừa tướng phủ, sánh ngang với đệ nhất mỹ nam.

Thấy mình thất thố tú bà thanh lâu hoàn hồn tạ lỗi. Cứ nhiên lại là Vũ Trần Công tử. Quá là mỹ nam.

- "Tư nhi thất lễ, hương công tử không so đo. Để Tư nhi triệu Nhu nhi bồi công tử."

Tú bà Lục Tư biết thời thế hướng Thủy Vũ Băng nói.

- "Ai tìm Nhu nhi của ta?"

Giọng nói trầm mang theo nửa khí hàn phía sau vang lên. Tú bà cùng Thủy Vũ Băng đồng loạt nhìn về. Một nam tử tuấn mỹ thân xanh y phục ôm eo nữ tử dung nhan kiều mị vài phần nhu tình tiến đến.

- "A, đường chủ, vị này là Vũ Trần Công tử muốn mời Nhu nhi bồi chàng."

Tú bà tươi cười giới thiệu.

Quốc mặt, Nhục Thiên đánh giá nam tử đang thưởng trà không chút chú ý hân. Thấy nam tử kia không dám ngẩng mặt đối diện mình, Âu Dương Nhục Thiên trực tiếp xem thường.

- "Nhu nhi chỉ được bồi ta."

Âu Dương Nhục Thiên cự tuyệt.

- "Này... việc này."

Tú bà sợ sệt, tay đã toát N lớp mồ hôi lạnh.

- "Xin dừng bước, không biết cao danh quý tánh các hạ là gì? Liệu có thể nhường vị hoa khôi cô nương này bồi Vũ mỗ được hay không?"

Nhìn thấy nam nhân định rời đi nàng lên tiếng cản.

- "Người không biết ta?"

Âu Dương Nhục Thiên cắn răng, ngạc nhiên tới độ. Hắn đẩy một thân đường chủ Âu Dương trang, đệ nhất thiên hạ mỹ nam, võ công không ai là địch thủ, người thấy người nể. Hoa thấy hoa yêu kiều từ này cứ nhiên lại không biết hân?

- "Không biết"

Thủy Vũ Băng đưa tay khuấy khuấy ly trà, không thèm để ý tới nam nhân kia.

Nhận thấy tình hình căng thẳng, Thượng Quan Nhu nháy mắt ra hiệu cho tú bà. Bất quá không qua được mắt nàng. Tú bà vội chạy đến ghé tai Thủy Vũ Băng nói nhỏ. Âu Dương Nhục Thiên ư. Khi khó gì, nàng chịu. Không biết. Mỵnam đệ nhất bất quá nàng miễn dịch. Haha. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hân thực là 'giai đẹp' hiếm có. Ở hiện đại hân đã tuyệt chủng từ lâu. Cô đại đúng là cô đại, soái ca hân đẹp. Bất quá thật kiều căng, nàng ghét.

- "A nguyên là đường chủ Âu Dương trang. Vũ mỗ thất lễ. Mong đường chủ bỏ qua cho. Không nghĩ đường chủ lại thích vị hoa khôi thanh lâu này. Để tạ tội, Vũ mỗ tặng cô nương này cho ngài. Tú bà, bốn công tử muốn chuộc thân cho vị cô nương này tặng đường chủ làm tiểu thiếp."

Khẽ nhếch miệng Thủy Vũ Băng nhấn mạnh chữ 'cô nương thanh lâu' hướng tú bà rút ra mười lượng hoàng kim. Khinh thường nàng? Thực sai.

Tú bà cùng các quan khách sửng sốt. Mười vạn lượng hoàng kim, con số không nhỏ nha ấy vậy mà vị công tử này vung tay không chần chừ.

Âu Dương Nhục Thiên búng búng khi gần đây nữ tử kia ra nhào tới tung chiêu phía Thủy Vũ Băng, dám nhạo báng hân, trừ khi muốn chết. Mỗi chiêu đều là chí mạng muốn đoạt mạng người, Thủy Vũ Băng hừ nhẹ thân thủ khá lắm, muốn đoạt mạng nàng e rằng viên vòng. Tránh né những chiêu kia gần lên người, nàng nhẹ nhàng như đùa.

Âu Dương Nhục Thiên giật mình. Cao thủ đệ nhất như hân mà chẳng những Vũ Trần Công tử kia không máy máy sợ sệt. Chi tránh chứ không động thủ. Thoảng cái đã tránh được, tốc độ này khó ai có được, chỉ sợ hân cũng không phải đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tướng Soái Ca Ngôn Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ly Hồn Tán?

Thủy Vũ Băng cười, đưa tay bắn viên dược vào miệng Âu Dương Nhục Thiên, xoay người đi thẳng. Giật mình vội vận khí đẩy thứ chết tiệt kia ra nhưng viên dược thoát cái vào miệng đã tan, tốc độ làm hân không kịp trở tay.

- "Ta không có thời gian chơi với người, bất quá chỉ dùng người thử viên dược kia thôi. Là 'Ly hồn tán' dùng cố giải. Lúc nào ta thích ắt sẽ giúp người cũng có thể là không bao giờ"

Thủy Vũ Băng cười nói, dám động thủ với nàng, phải cho hân nếm mùi. Thoắt cái đã không thấy bóng.

'Ly hồn tán' của Ma y, làm con người vào đêm đầu tháng sinh ra ảo giác, mà ảo lại như thật đau khổ không thôi. Như đứt từng khúc ruột, tuy không chết, ngày thường đều hảo, nhưng khó ai chịu được cảm giác sống không được mà chết chẳng xong.

Ma y mới tái xuất giang hồ vốn gọi là Ma y bởi y thuật cao minh nhưng tùy hứng cứu người, độc dược chế tạo ra kì lạ, không ai giải được cũng không lưu truyền ra ngoài vậy làm sao Vũ công tử kia có? Hết thầy mọi người đều giết mình không nói lên lời. Vũ Trần Công tử nhận thức Ma y?

Âu Dương Nhục Thiên thất thần bỏ đi.

Khắp nơi ngày hôm sau đều nổi danh Vũ Trần Công tử lại là đệ tài sốt nóng không ngớt được bàn ra bàn vào. Nữ tử ngán ngơ thăm mền mọ, nam tử ghen ghét mà lực bất tòng tâm.

* Âu Dương Gia Trang

- "Chết tiệt, làm sao lại không có."

Nam tử thân lục y dùng dùng nổi giận.

- "Hắn cứ như không tồn tại vậy. Ta dùng hết sức rồi a"

Nam tử tuấn mỹ ngồi vắt vẻo trên ghế bỏ trái nho vào miệng nói.

- "Lăng Lam Hân, người còn mở miệng ta trực tiếp gọi Liễu Giai Giai"

Âu Dương Nhục Thiên gằn giọng.

- "Chúng ta là huynh đệ đồng môn a"

Lăng Lam Hàn ai oán. Tay khẽ vuốt trán nhăn mày.

Liễu Giai Giai ; tiểu thư nhà họ Liễu. Dương thượng quốc này ai không biết đại tiểu thư đệ nhất mỹ nhân, nhà họ Liễu thích đệ nhị mỹ nam hán đây.Bất quá Liễu Gia dù cùng sống với Âu Dương trang,Lăng Gia trang . Tam đại gia trang hùng hậu nhất thiên hạ. Nhưng Lăng Lam Hàn hẳn đây không thích nàng ta nhưng hết lần này tới lần khác bám hần không buông. Lão đại nói vậy chẳng khác nào giết hần đi.

- "Ta không tin Nhạc Các cùng Âu Dương trang của ta, Lăng gia trang người một tiểu tử kia cũng tìm không được."

Đúng. Âu Dương Nhượng Thiên hẳn không tin cả Nhạc Các , gửi thông tin khắp thiên hạ, muốn tra gì có đó lại không thể tìm được Vũ Trần Công tử hoặc Ma y kia lấy giải được.

Nhờ đó làm hần không khỏi nghiến răng ken két, độc chỉ mới phát tác một lần đã làm hần như chết đi dù vận công cũng không giảm đau đớn, cảm giác như hàng vạn con kiến gặm nhấm thân thể hần,mỗi lần khó ải đều tăng lên, biết bao người không chịu nổi đến lần thứ ba phát tác độc đã trực tiếp tự vẫn.Nếu đầu tháng sau... hẳn không dám nghĩ còn gì đang đợi.Hần thể nếu bắt được người hạ độc kia sẽ khiến kẻ kia sống không bằng chết.

Nhìn Âu Dương Nhượng Thiên, Lăng Lam Hàn kinh hoàng. Mỗi lần vị sư huynh này của hần mang vẻ mặt như vậy đều khiến người khác thống khổ.

- "Sư huynh ta nghe đồn Ma y là sư muội đồng môn của Tiên y. Nếu không thể tìm được Vũ Trần hoặc Ma y kia không bằng tìm Tiên y xin giải."

- "Vô nghĩa. Ta đã tra qua, độc của Ma y, Tiên y không giải. Đây là luật. Hôn nữa Tiên y cũng không rõ tung tích."

Âu Dương Nhượng Thiên nhàn nhạt đáp.Mắt hướng phía hoa viên.Suy nghĩ

- "Người ở lại hảo hảo chiêu cổ Nhạc Các cùng Âu Dương trang. Tự ta tìm Ma y."

Âu Dương Nhượng Thiên xoay người cảm trường kiểm thi thân đi không để Lăng Lam Hàn mở lời.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tường Soái Ca Ngôn Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

*Mưa rơi ào ào, đêm khuya trong không khí có phần ướt át vài phần âm đạm róc rách rơi như thể Cuồng oanh lạn tạc: (liền miễn không dứt) Thủy Vũ Băng một thân hắc y ngồi vận công trong căn nhà hoang cũ kĩ. Tuy nửa khuôn mặt đã được che đi nhờ mặt nạ bạc nhưng không giấu được phần nhợt nhạt. Y thuật của nàng thể giới này không người nào địch nổi, võ công tái thể xuất quỷ nhập thần ngay cả sư phụ cũng không phải đối thủ, nàng bách độc xuyên tâm duy chỉ 'Mị được' Thủy Vũ Tuyết cùng nàng chế tạo được biết bao năm cũng không giải được. Cũng chỉ tại nàng ham, muốn một thân võ công tái thể thiên hạ.Ngay cả ma công nàng cũng học, chỉ không ngờ ma công luyện thành thì mỗi đêm mười lăm trăng tròn nàng lại bị 'Mị được' hành hạ. 'Mị được' cũng chẳng khác 'Hoà Liên được' của nàng là bao, với y thuật của nàng cùng Vũ Tuyết cũng chỉ không chế để giữ cái mạng nhỏ của nàng.Từ thời cô chỉ kim, đã chẳng có giải được. Cách giải duy nhất chỉ có thể nhờ nam nhân đập bỏ ngọn lửa như đang thiêu cháy, kêu gào trong nàng.

- "Ai?"

Cảm thấy có người tiến gần nàng để phòng.

- "Tại hạ Liễu Phi,nhị công tử Liễu Gia mạo muội xin cô nương thứ lễ"

Cầm y nam tử nho nhã tiến vào, y phục vài chỗ ẩm ướt, khuôn mặt anh tuấn có phần áy náy toàn thân mang vẻ thanh thoát.

Thấy nữ tử không lên tiếng Liễu Phi tự mình tìm một góc vận công hong khô y phục trên người.Thăm liếc đánh giá nàng.

Cô nương kia một thân tóa khí thể phi thường, hắc y đánh nổi bật lên làn da trắng nõn, tuy gương mặt đã che đi phần nửa nhưng không giấu được dung mạo phi phàm.Lạnh lùng khiến người khác không dám tới gần.Dưới lớp mặt nạ đã vậy không biết bộ thứ vương viúu kia ra sẽ tuyệt sắc tới mức nào?Phút chốc Liễu Phi gần như đắm chìm vào dung nhan đó.

Nhưng bóng dáng ấy sao mà cô độc đến thế khiến hần muốn dang tay hảo hảo che chở, bảo hộ nàng.

'Phiệt' phun ra ngụm máu đen, nàng đưa tay quệt vết máu ngang miệng.

Liễu Phi gạt mình, nàng bị thương. Cư nhiên nàng lại bị thương chết tiệt sao hẳn lại không để ý.

- "Thất lễ"

cầm lấy cổ tay bất mạch cho nàng, đôi lông mày không khỏi cau lại.Nhìn hắc y ngỡ ngàng .

- "Không đoán ra"

Nàng liếc tên công tử gần như ngã ngồi trên đất.Nàng đã sớm biết.Vốn hồn nàng cùng thân thể này chưa hợp nhất.Như sống mà lại không sống.Mạch đập của nàng rất hỗn loạn là chuyện thường.Nhưng đó là bí mật, ngoài sư phụ , Thủy Vũ Tuyết cùng Thiên Ý lão nhân tuyệt không hơn. Bây giờ lại thêm tên này, không phải nàng sớm không còn sức lực liệu hần có cơ hội biết? Với nàng, điểm yếu lộ ra chẳng khác tự đào hố chôn thân.

- "Này... Cô nương đã sớm biết?"

Liễu Phi định thần lại, vẫn khó khăn hỏi nàng.

- "Biết thì sao? Mà không biết thì sao?"

Nàng đưa mắt hỏi lại, liệu hần hỏi có thừa? Nếu không biết ,nàng liệu còn bình tĩnh ngồi đây sao.

- "Bảo,quân Chu La đã tiến vào chiếm một phần ba thảo nguyên, cướp bóc của dân ngày càng nhiều. Thịnh ngài đưa ra giải pháp, nếu để lâu e rằng...."

Vị phó tướng thoạt nhìn đã ngoài ngũ tuần , thân mang áo giáp, khí chất bất khuất của kẻ đã ra trận nhiều năm mặt không đổi sắc chấp tay xin lệnh.

- "Cho quân đóng giữ nghiêm ngặt công thành phía Bắc. Chừng một tháng nữa lương thực và tiếp viện sẽ tới."

Nam nhân cũng một thân áo giáp mất ngài, mày rậm, anh tuấn tiêu sái toát vẻ uy nghi nhìn trưởng bối phía dưới.

- "Điện hạ, đã không thể kéo dài thời gian thêm nữa."

Phó tướng tiếp lời.Ánh mắt lo lắng mang vài phần cầu cứu không sợ chết nhìn thẳng người phía trên.

Ba tháng trước , nhị hoàng tử nhậ được mật báo nói đã cho một vị quân sư mang lương thực tiếp viện tới. Lòng quân đã yên ổn phần nào, vậy mà cư nhiên ba tháng qua không có một chút tin tức. Nhị hoàng tử cũng chỉ cho phòng vệ , không cho quân bình mạo hiểm

- "Az... ta không phải không muốn nghĩ cách, mà thật sự quân Chu La quá mạnh. Quân ta sợ chống không nổi. Ta không thể trở mắt nhìn chúng binh sĩ kia lao vào nguy hiểm."

Nhị hoàng tử thờ dài. Quân sĩ đã vong phần nửa. Đại hoàng tử nhờ sự yêu chiều của hoàng thượng đẩy hần ra biên ải, cũng không cho tiếp viện. Hần đành phải chờ quân sư do nghĩa mẫu (mẹ nuôi) đưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tường Soái Ca Ngôn Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Chương 8 : Mỹ Nam Mặt Dày

Ngóng ra phía cửa, nắng lại thờ dài. Đây là cái thờ dài chẳng biết thứ bao nhiêu trong hai ngày hôm nay rồi. Nằm xuống chiếc giường êm ái, trời đã sang đông lên hân khí dày đặc. Lần đầu tiên trong đời, Thủy Vũ Băng thấy tuyết. Những bông tuyết nhỏ li ti tựa yên nhiên xáo tiểu (xinh đẹp khéo léo) khiến nàng cảm thán không thôi. Thật đẹp! Tuy không xác định chắc được, nhưng nàng có thể biết đây là một thời không hoàn toàn không trong lịch sử. Nơi đây có tuyết, có hoa, có không khí trong lành hiếm có. Nhưng nàng đôi lúc vẫn nhớ tới 'nhà' phía bên kia.

Bốn tháng trước, sư phụ bắt nàng ra Cốc. Vứt nàng tới biên ải làm 'quân sư' cho tên hoàng tử nào đó, còn mang được trong Cốc đóng thành hành lý cho nàng đi chữa bệnh free. Thật ai oán, ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách, vốn đã định vậy nhưng lão sư của nàng là ai? Là Thủy Cung chủ nổi danh thiên hạ, là người nuôi nàng hơn mười năm năm. Bà-dã sớm biết mà chặn đường nàng rồi. Thủy Vũ Băng nàng cũng chỉ dám kì kèo xin xỏ cho nàng năm tháng, thoả mái rong chơi ở cái giới này. Nay, đã bốn tháng không cánh mà bay. Mãi suy nghĩ chẳng mấy nàng đã vào mộng đẹp.

- "Tiên Y, thực xin cô giúp sư huynh ta."

Lăng Lam Hân mặt mày nghiêm trọng, đã vứt bỏ vẻ cười cợt thường ngày dùng kính công triệt để đuổi theo nữ tử bạch y nổi trội trong đêm khuya.

Thủy Vũ Tuyết mới một quay đầu, nơi địa phương nghèo khó này là tiền tuyến ngăn cách giữa Chu La quốc cùng Thượng Dương quốc, một ngày một nhọc chữa bệnh cho biết bao người bệnh lạ nơi đây không kịp thờ. Đang yên lại có một tên mặt dày đẹp trai tới xin nàng giải được 'Ly Hôn Tán' ,đuổi theo nàng đã gần một ngày liền, không phải Thủy Vũ Tuyết mới còn lâu hân mới theo kịp .Bắt quả kính công của hân không tồi.

Đáng đánh giá cao.

- "Phù....phù, tên mặt dày kia. Ta đã nói không cho."

Thủy Vũ Tuyết nằm bệt xuống đất thờ gập. Áng trừng một khắc sau nam nhân kia đã phi thân tới.

- "Thỉnh cô nương giúp cho."

Lăng Lam Hân vẫn đứng đó, giữ một khoảng cách nhìn nữ tử mang khăn che mặt mắt đã nhắm nghiền.

- "Người cũng biết là không thể."

Thủy Vũ Tuyết đáp.

- "Tại hạ không còn cách khác."

Nam nhân chắc nịch.

- "Ta không thể giúp người."

Liếc nhìn nam tử nghe xong gương mặt méo mó tốt độ, Thủy Vũ Tuyết tiếp.:

"Bắt quả người có thể tìm Mẫu Đơn ngân năm"

- "Mẫu ... mẫu đơn ngân năm"

Lăng Lam Hân tròn tròn mắt, vẻ không thể tin được.

Thủy Vũ Tuyết nhếch miệng, thăm rủa Thủy Vũ Băng thói tha đem việc cho nàng bận đây mà. Nam nhân kia không phải thuộc dạng đẹp trai nàng còn lâu mới cho hân biết.

- "Phải."

Nàng đáp một câu.

Nam tử mặt đã không thể đẹp mắt hơn. Mẫu Đơn ngân năm nghe danh đã lâu nhưng không ai biết nơi đâu, bảo hân sao tìm?

- "Aaaa....á a...sư huynh của người có phải có chút nhan sắc, võ công tạm được kiêu căng hống hách không để ai vào mắt?"

Thủy Vũ Tuyết hỏi.

- "Sư huynh ta là Âu Dương Nhược Thiên."

Nghe nàng phán Lăng Lam Hân thật không nghĩ sư huynh nhà hân dốt cuộc đắc tội biết bao người mà tiếng xấu vang xa tới vậy.

- "À. Đệ nhất nữ nam. Diễn hình một tên nam tử phong lưu."

Chẳng trách 'nàng ta' hạ 'Ly Hôn tán'. Bắt quả thấy tội mà thôi cũng kệ. 'nàng ta' nhất định sẽ không giết hân.

- "Ta có một điều kiện. Nếu đồng ý ta sẽ giúp hân."

Thủy Vũ Tuyết cười nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tường Soái Ca Ngôn Tình* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thổ Phỉ Chặn Đường

Sớm nàng đã học được đạo lý muốn bản thân không phải chịu cú người trong thời này, thứ nhất : võ công phải tái thể. Thứ hai: Có quyền lực. Vì thế trong một tháng còn lại gần gũi nàng đã ổn định lại thể lực của mình. Để tên Vũ Trần Phương vang lên hơn nữa, đưa loạt gian hàng gồm khách điểm, từ lâu, kĩ viện vào hoạt động ổn định. Các món ăn mới lạ , trang sức , y phục đều được ưa chuộng.Hoàn thành trong nửa tháng vội lên đường.

Ngoài những được liệu Thủy Mạn sư phụ đưa tới Thủy Cốc chất thành một lương nhỏ toàn đồ quý hiếm ngoài Cốc của nàng thiên hạ không đâu có, nàng còn mang thêm mười lương lớn các dược thượng ,mười lương vải vóc của Vũ Trần phương, ngoài ra còn có dao kéo, đồ bếp, lương thảo chiếm ba mươi lương đầy. Thuê thêm mười mấy vị phu xe chuyên chở đồ , nàng đeo xa cười ngựa phía trước. Đi liền năm ngày, đã xa với kinh thành phồn hoa, nơi đây chỉ toàn đường núi dốc âm u không bóng dân ở. Trong truyện có đại nàng đọc, hân nơi đây đầy rẫy thổ phỉ, cường bạo.

- "Người có thể đi , vật để lại."

Vừa nhắc đã thấy đám người ăn mặc vá trên và dưới râu ria xồm xoàm , mặt hung tợn tay cầm dao chặn đường. Tên đứng đầu trông giống lão đại lên tiếng

- "Vị đại ca này, ta mang đồ tiếp viện cho binh lính Thượng Dương quốc nơi xa trường không thể chậm trễ. Mong các vị nhường đường cho chúng ta, phía đây có chút bạc nhỏ đưa các vị làm lộ phí."

Lục trưởng quỳ đưa lên một bọc bạc nhỏ, khéo léo đáp.

Thủy Vũ Băng phía sau cố nén cười, nàng còn đang tưởng tượng bọn thổ phi phải như bọn xã hội đen oách oách ngầu ngầu hay chiếu trên ti vi ở hiện đại chứ. Ai dè cũng không giống là bao. Thất vọng quá!

"Hừ. Chỉ bằng chút bạc nhỏ này sao?"

Tên râu ria lên tiếng, mắt liếc qua bao bạc.

"Vị đại ca này, chúng ta đi đường vội vã không có đem theo nhiều bạc."

Lục thúc vẫn mềm mỏng

Thủy Vũ Băng trên ngựa phía sau gật đầu tán thưởng. Không mất công nặng bỏ cả đồng thời gian" bắt cóc" về quản lí kinh doanh cho nàng.

"Muốn chết. Quân đầu, giết hết bọn chúng không được bỏ sót ai cho ta."

Đầu sỏ ra lệnh. Nhóm thổ phi phía sau đã sấm sào tiến lên giết người của nàng.

Cau mày nghi ngờ.Nàng thăm hồ không đúng, 'Quân đầu' chỉ dùng trong quân trại.Chẳng lẽ bọn thổ phi cũng gọi kẻ dưới trướng là 'quân'? Trường hợp này rất ít, vốn đã nghi ngờ nay càng thêm chắc chắn đây không phải bọn thổ phi bình thường. Chỉ sợ người chúng nhắm vào là nàng-vị quân sư này. Nếu vậy tên nhị hoàng tử hẳn không ra gì rồi.Giật mình với những tiếng hét thất thanh, nàng lại càng khó khăn.Lần này đi Thủy Vũ Băng không mang theo ai biết võ công cả, chỉ thuê thêm vài người phu xe , nói đúng ra ngoài nàng và Lục trưởng quỳ ra thì không ai có võ. Lục thúc gọi võ nhưng không thể bảo vệ hết mười người cùng lúc, phu xe đã chết hết. Nàng lại không thể để lộ võ nghệ của bản thân nếu người chúng nhắm là nàng.

"Cẩn thận"

Nghe tiếng hét của Lục Cao, Thủy Vũ Băng đã thấy mấy tên đang vùng kiếm về phía nàng.

Keng. Tiếng đao vang vào nhau chói tai, hai tên thổ phi đang định giết nàng máu bắn tung toé.Một màu đỏ rực thấm vào y phục nàng. Tốc độ xé gió, nam y nhân ban này cứu nàng đã xử gọn trăm tên thổ phi. Y phục trắng bay bay theo tốc độ của y. Trường chừng như kết thúc gần kề , trước khi ngã xuống đao của tên đầu trùm đâm vào vai phải hẳn bao bọc hết cả đầu đao nhọn. Cú chí mạng đó hẳn có thể phế đi cánh tay, chỉ sợ đã vào tận xương cốt.

"Ân nhân Tạ ơn cứu mạng"

Lục thúc tiến tới chấp tay cúi đầu cảm tạ. Sau trận chiến ban nãy, y phục đã có phần chật vật.

"Đạ tạ."

Nàng nhàn nhạt nói, thật may tên lo chuyện bao đồng này rồi nếu không nàng phải động thủ rồi. Bất quá thật phiền phức, hẳn cư nhiên lại bị thương.

"Không cần khách khí"

Âu Dương Nhược Thiên mặt đã không còn huyết sắc, nói.

Nhìn gương mặt hắc, nàng lại thở dài. Đứng là làm người xấu cũng khó. Bỏ thì thương, vương thì tội.

"Cần đây có một căn động nhỏ, trước nên lánh tạm vào sáng mai tính tiếp. Được chứ?"

Thủy Vũ Băng miệng nói, đồng tử xám lại nhàn hãn, ý hỏi hiển rõ.

"Được."

Âu Dương Nhược Thiên khó khăn trả lời, vết thương sâu nhưng so với công lực của hắc hãn không khó trụ thêm. Nhưng nó lại ngày càng đau nhức như rút hết sức lực.Nếu bây giờ có người muốn giết y, chỉ sợ không cần võ công gì trực tiếp một nhát đoạt mạng.

"Lên ngựa của ta đi."

Thấy hãn mất dần sức lực, nàng phần nào đoán ra đao kia có độc. Nội lực của Âu Dương Nhược Thiên nàng đã được diện kiến, vết thương kia hẳn không thể hại hãn tàn tạ vậy được.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tường Soái Ca Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Cô Nương Là Ai?

Nhật cảnh cây đại bên đường, Thủy Vũ Băng mở đường gạt cây dại sang hai bên thành một lối đi . Cây cối, cỏ mọc um tùm đã che hết cửa hang nhỏ.

Trời đã nhá nhem, bảo Lục thúc buộc đoàn ngựa vào thân cây to cạnh cửa động, nàng đỡ Âu Dương Nhược Thiên, thuận tay nhật môn đá kha kha ném vào trong động sau đó mới tiến vào.

"Tiểu thư cùng đại hiệp cứ ở lại đây. Lão phu ra bên ngoài thuận tìm ít đồ ăn."

Lục Cao nói.

"Được. Về sớm"

Nàng chỉ vèn vện nói ba từ. Năm ngày bốn ba, lương khô mang theo đã sớm hết.

Lục cao xoay người chỉ cười, lão coi Thủy Vũ Băng như con gái, nàng vốn là một cô nương nhanh nhay, tốt tính. Nhưng không thể hiện ra bên ngoài, biết nàng lo lắng. Lục trưởng quỳ vội đi.

Lục Cao đi rồi, chỉ còn lại hai người bọn nàng. Từ lúc vào động ,Âu Dương Nhược Thiên đã sớm mê man. Vơ vẩn cảnh khô, nàng mới từ chéo đeo bên hông lấy diêm nhóm lửa. Thời đại này vốn không có diêm, ba hôm trước qua núi Hồng Lam nàng vơ tình thấy những phiến lưu huỳnh dạt bên bờ sông lên chẻ ít diêm dùng . Với người khác chắc hẳn chúng không khác một viên đá có màu sắc lạ là bao.

Ánh lửa đỏ nhen nhói, soi sáng căn động nhỏ giữa khe núi.Trong góc tối tiếng những giọt nước nhỏ li ti vẫn tí tách rơi từng đợt. Chạm vào mặt đá tạo âm thanh vờ vụn. Cả không khí đều mang một mùi ẩm mốc. Thủy Vũ Băng nhẹ nhàng đỡ Âu Dương Nhược Thiên ngồi dậy, cúi bô y phục hãn xem xét vết thương. Cô hòng đắp gạc, khẽ nuốt nước bọt đánh ực một cái da gà da vịt của nàng thì nhau nổi lên. Thủy sư phụ đúng là giết nàng rồi a, biết nàng sợ mấy vết thương kiểu máu me be bét thế này mà còn quảng nàng ra chiến trường. Lâm quân sư thì thôi đi, lại bắt chữa thương cho binh lính free, ngày nào cũng máu với me, tuổi thọ nàng sớm giảm mất a. Thủy Vũ Băng thăm oán, đôi mày liễu nhăn lại. Vết thương của Âu Dương Nhược Thiên sâu đã lộ ra vùng xương trắng trắng bên trong, kóp thịt quanh đó đã chuyển màu xanh sẫm, đích thị dính độc nặng. Hoa độc! Chúng thổ phi này cũng thật ưu ái nàng, chỉ đi giết một vị quân sư nhỏ nhỏ mà phải dùng tới loại độc bí truyền của đất phương nam a. Mớ hòm thuốc quý lấy được khừ trùng rồi bằng kĩ lại vết thương. Tim nàng cứ như đang bay lơ lửng ,xong xuôi mới thờ phào nhẹ nhõm. Đích thị 'ngàn cân treo sợi tóc' a.

Ước chừng một khắc sau Lục Cao trở về mang theo hai con gà rừng béo tốt, đem lên nướng. Chẳng mấy chốc mùi béo béo thơm thơm đã lan ra bao phủ cả không khí trong động. Chín. Nàng tự mình nhường Lục thúc một con, xoay người lay kệ đang mê man kia dậy. Dù sao hãn cũng được tạm xem là 'ân nhân' của nàng.

"Ừm.."

Âu Dương Nhược Thiên khẽ kêu, mày kiếm nhăn lại, tay ôm ba vai đang đau nhói.

"Người dậy được rồi đó, bất tỉnh nhân sự thế này chẳng nhẽ muốn chết."

Hắn cứ nhiên cứ như vậy, bắt buộc nàng phải đánh vào miệng vết thương cho kẻ kia đau đớn mà dấy. Nhìn miếng băng đang thấm dần chất dịch màu hồng hồng ,Thủy Vũ Băng ai oán, chắc hẳn quá tay.

Mắt khẽ động vài lần rồi mở hẳn, đôi đồng tử đen lầy nhìn chăm chăm kẻ trước mặt như sinh vật lạ.

- "Dậy ăn."

Dơ thứ trần trụi màu vàng uom bóng mờ được xiên qua bằng cành cây lên, nàng nói, tự tay xé cho hắn một bên đùi.

- "Đa tạ."

Nhận lấy về ái ngại

- "Đàn bà"

Thủy Vũ Băng phán

- "Hử?"

Khó hiểu, Âu Dương Nhược Thiên chăm chú nhìn nàng.

- "Không có gì. Ăn đi. Thuốc giải ở đây."

Trực tiếp bỏ qua. Đưa tay sờ sờ trong người, mở cái bình sứ hình hồ lô trắng, đổ ra viên được đen đen tròn vo. Nàng đưa cho hắn. Tay kia lại cắt cái bình vào vị trí cũ.

- "Thuốc giải?"

Như một tên ngốc, Âu Dương Nhược Thiên nín thở hỏi lại.

- "Hoa được tạt đất phương nam."

Lại một lần nữa, mắt hắn tròn tròn. Cứ nhiên hắn lại trúng kịch độc của Chu La

- "Cô nương là người Chu La.?"

Bạn đang đọc truyện *Áo Tướng Soái Ca Ngón Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: (Tiếp) Cô Nương Là Ai ?

- "Không biết"

Khựng lại một chút, nàng quay mặt đi. Thủy Vũ Băng thăm oán, cha mẹ còn không biết mặt, Thủy Cốc lại nằm giữa biên giới hai nước Chu La; Dương Thượng. Bảo nàng là người nước nào đấy?

Âu Dương Nhược Thiên, đôi mắt hắn đang nhìn nàng khó hiểu. Chẳng lẽ nàng xuất thân từ Lạc Đảo? Quốc gia bên kia biển.

- "Nhìn gì? Chưa nhìn thấy người bao giờ à?"

Nàng cau có, hỏi.

- "Cô nương rất lạ! "

Thấy mình thất lễ, hắn nói sau đó quay mặt đi, mắt dán liền dưới đất.

- "Hử. Ăn xong rồi thì uống được đi. Chết ra đấy ta lại bị giang hồ truy nã."

" "Cô biết ta."

Âu Dương Nhược Thiên hỏi mà lại như không hỏi. Giọng đã chắc nịch, là khẳng định.

- "Âu Dương đường chủ à! Ta không rành nói chuyện phiếm với người đâu."

Nàng đáp, đùa à! Đã chắc như vậy rồi còn hỏi nàng chi?

- "Cô nương là ai?"

Hắn hỏi lại, mắt đầy cảnh giác nhìn kẻ mang sa che mặt. Tay khua tìm kiếm.

- "Kiếm của người phía sau kia."

Nhìn hắn với kiểu "Kiếm mà ta sợ à" nàng 'hảo tâm' chỉ noi thanh trường Kiếm đang nằm chính ình.

- "Ta nói rồi. Không rành đâu. Còn 60 phút.... à nhầm nửa canh giờ nữa tự người lo liệu đi."

Nàng tiếp. Vốn còn một canh giờ để giải độc nhưng Ly Hồn Tán trước đây nàng hạ trên người hắn dần ăn mòn thời gian, để lâu hơn nữa sẽ có tác dụng phụ của giải. Đứt mạch hay mất nửa nội công chẳng hạn.

- "Tiểu thư nhà ta không thích đùa. Trên người đại hiệp có Ly Hồn Tán, cả hai loại độc hợp lại với nhau phá hủy động mạch. Nếu không có được của tiểu thư hắn người đã sớm thành phế nhân."

Lục Cao biết thân phận, im lặng từ nãy lên tiếng.

Quay qua nơi phát ra giọng nói. Nhìn Lục Cao thăm dò như thế ' ta có thể tin sao?' nhưng không nhận được đáp án cho câu hỏi, cuối cùng Âu Dương Nhược Thiên nuốt viên được. Ly Hồn Tán cũng nhìn ra trên người hắn, hắn có nương này không đơn giản. Hắn đành đánh cược.

- "Cô nương hẳn có thể giải Ly Hồn Tán."

Lại cái giọng chắc như đinh đóng cột ấy. Hắn quan sát đôi mắt phượng đang động kia. Trong lòng mang hàng ngàn nỗi nghi vấn.

- "Ta sẽ không giải."

Nàng còn không hiểu ý hắn sao? Ở thế giới kia nàng chỉ là một đứa trẻ con nhà bình thường, nào dám chém chém giết giết như giang hồ. Sợ mấy vết thương chết khiếp vậy nên đành tạo độc dùng. Ít ra không có máu me, thoả mãn nỗi sợ lại có thể bảo vệ bản thân. Giải cho người ta để vậy sao phải Vương nữa?

- "Tại sao?"

Âu Dương Nhược Thiên dồn dập hỏi. Nàng biết ý hắn, biết loại độc kia hành hạ kinh tởm như thế nào, vậy mà thẳng thừng từ chối? Chẳng phải hắn là ân nhân của nàng sao? Sao nàng có thể ác như vậy?

- "Đừng nghĩ dài giúp ta là ta phải giúp người. Bỏ suy nghĩ đó đi. ... bắt quá từ giờ tới đêm trăng còn tám ngày. Nếu..."

Ổ đầu ra cái luật "giúp người, người phải giúp lại" chứ?

- "Cò nương cứ nói."

Hắn hôn hờ, miệng đã vô thức tạo thành nét cười. Bốn ba lâu như vậy mới có chút hi vọng, hắn không thể bỏ qua.

Trông khuôn mặt kia mang vẻ chờ mong, mi mắt nàng híp lại. Âu Dương Nhược Thiên đoán chắc nàng đang cười.

- "Mang bức thư này giao cho Tiên Y."

Lấy trong tay áo bức thư nàng viết từ tháng trước tới giờ vẫn nằm nguyên vị trí kia ra. Nàng bấm môi. Bỏ câu nàng huấn luyện không biết chui vào bụng tên khốn nào rồi. Hại nàng cả tháng chờ thư mốc meo không có.

- "Tiên Y?"

Âu Dương Nhược Thiên trông nàng, vẫn ánh mắt ngây thơ không hiểu chuyện gì xảy ra đó, hết 'chú nai vàng ngơ ngác'.

Hắn thật tò mò không biết nàng là ai? Vốn trong tiềm thức đã nhận định nàng là Tiên Y. Nhưng bây giờ...?

- "Chiến trường Chu La quốc, trong ba ngày nàng ta sẽ đi qua đó. Người đưa cho nàng, ắt giải được độc."

Thủy Vũ Băng nói.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tướng Soái Ca Ngón Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

- "Được"

Nhìn bức thư trong tay Thủy Vũ Băng. Hắn gật đầu.

Sáng, tỉnh giấc trong tiếng hót của chim thú trong rừng. Âu Dương Nhược Thiên khẽ động thân, mi mắt mở lia qua xung quanh, nàng đã rời đi rồi. Dùng sức ngồi dậy vết thương của hắn quả đã khá hơn.

.....

Ngày đêm không ngừng nghỉ, nàng dùng toàn bộ sức lực vọt thật nhanh tới nơi đóng quân của Thượng Dương. Một mùi trên đường gần như rút toàn bộ sức lực của Thủy Vũ Băng, may mắn kẻ từ lần gặp đám thổ phi kia nàng không gặp thêm vụ nào tương tự vậy. Thật mệt, hiện tại nàng chỉ muốn ngủ... ngủ a. Chân yếu, đẹn yếu ta sắp tới đây. Thủy Vũ Băng nhoen miệng cười.

- "Dừng lại. Các người là ai." Một tên binh sĩ thấy đoàn người của nàng xe lớn xe nhỏ kéo nhau vào doanh trại hô lớn cảnh giác. Vài tên lính cạnh đó thấy vậy liền chạy đi bẩm báo. Đám còn lại tay lăm lăm vũ khí như thể giết địch khiến nàng đang ngáp ngủ cũng phải nở nụ cười tươi dối sau lớp sa, mờ miệng.

- "Này... cần gì phải tiếp đãi ta lỏng nhiệt vậy chứ! Trực tiếp gọi chủ soái các vị ra đây." Thủy Vũ Băng cười. Giọng điệu nửa thật nửa đùa.

- "Cò nương phiền đợi chút, đã có người đi thông báo." Thấy phía trước là một vị cô nương một thân huyết y ngự trên ngựa. Cảnh giác của mấy tên lính có phần mềm mỏng hơn.

- "ân" Thủy Vũ Băng nhẹ gật đầu. Vừa xong người đã đến, xa xa bóng nam y nhân mặc quân phục tiến đến, phía sau là vài lão nhân khoảng ngoài tứ tuần năm, sáu người nối theo sau vài bước

, bên cạnh hắn là một tên tiểu nô chừng 12, 13 tuổi. Thủy Vũ Băng nhìn thẳng hắn gật gù, đáng đẹp. mũi cao trán rộng, mắt kiếm mày ngài. Ôi za cũng là mỹ nam tử a.

Trong lúc nàng đánh giá hắn, ai kia cũng không nề nàng quan sát nàng đầy tò mò. 'Một tiểu cô nương không ở trong phòng thêu thùa lại chạy tới đây làm gì?'

Thủy Vũ Băng nhảy trên lưng ngựa xuống, do ngồi lâu không vận động chân đã sớm tê. ngã đánh 'tạch' nằm lăn trên đất. Mất hình tượng quá đi. Nàng thảm thán.

Gãi đầu gãi tai cười hi hi. Thượng Dương Quân c ngồi nhìn nàng, không có ý định đỡ nàng dậy.

- "Tiểu thư không sao sao chứ?" Lục thúc phản ứng nhanh vội chạy đến kéo nàng dậy. Phái đi bụi trên người, nàng tiến gần hắn hơn.

- "Xin chào, lão bà Thủy Mạn bắt ta đến đây a"

- "Sao? Hắn sừng sốt. Quân sư của hắn đây sao? rốt cuộc đây là trò hài gì? nghĩa mẫu đùa hắn ư. Là nữ nhi thì thôi đi. Cự nhiên lại là một tiểu hài tử. Nàng nói câu, HẮN CÓ PHẢI NAM NHÂN KHÔNG THỂ? thấy cô nương nhà người ta ngã không đỡ. Giờ lại còn ánh mắt này. Trọng nam khinh nữ quá rồi. Hừ. Nàng phi thân tới trực tiếp đánh hắn, tốc độ không ai kịp trở tay. Phó soái, binh sĩ gần đó chưa định thần xong chỉ thấy vị tướng quân anh minh nào đó đã nằm nắn trên đất, dòng máu ấm nóng từ mũi chảy xuống.

Lão phó soái trông nhiều tuổi nhất nhanh định thần lại hô lớn

- "Đám có ý định mưu sát điện hạ. Người đâu mau bắt lại?"

- "Cái gì mà có ý định nữa chứ. Phải là mưu sát mới đúng" Nàng bêu môi sửa lại. xoa xoa nắm tay. Mới được một cái. Chưa đã.

- "Người... phách nổ!" Lão phó nhất thời ngẹn họng, tay run run chỉ thẳng mặt nàng. Quân sĩ chẳng mấy chốc chạy tới bao vây quanh người Thủy Vũ Băng và Lục thúc.

- "LUI XUỐNG" Thượng Dương Quân đứng dậy quát. Chúng binh sĩ hoang mang hết nhìn nhau rồi nhìn sang phó tướng của mình.

- "Điện hạ, người..." lão phó soái chưa kịp mở miệng thấy hắn quát mắt đánh gập đầu. Binh sĩ thấy lệnh vội lui xuống, không gian nhất thời được trả tự do.

- "Nghĩa muội" hắn chạy đến phía nàng, mặt cười méo sệch. Cự nhiên nghĩa mẫu lại cho nghĩa muội tới giúp hắn. Nghĩa mẫu vốn có 2 vị đệ tử, Ai cũng là người tài. Bất quá Thượng Dương Quân chưa có dịp diện kiến qua. Không biết này lạ vị nào?

- "Ta gọi Thủy Vũ Băng" nàng nhẹ đáp. Hắn hẳn đang tò mò nàng là vị nghĩa muội nào.

- "À, muội hắn đã mất. Ta đã sớm cho người sắp xếp. Muội đi nghỉ sớm đi." Hắn đáp, trại của nàng hẳn đã cho người dọn cách đây ba tháng rồi.

Thủy Vũ Băng Gật đầu, hắn phản phó một tên lính chạy vật đưa nàng đi, sắp xếp chỗ đồ nàng đem theo vào kho sau đó về trại của mình.

Vừa tiến vào, không mấy may các vị phó soái đều đã đi theo.

- "Các người còn có chuyện sao?" Thượng Dương Quân hỏi

- "Điện hạ, từ trước tới nay trong doanh trại không thể có nữ nhân."

- "Ta biết." hắn đáp. Nhàn nhạt thường trà

- "Điện hạ chẳng nhẽ đây là quân sư người đệi sao?" Lâm Qái tướng quân hô to, giọng nghi ngờ không phục.

- "Các người không tin ta?"

-"Điện hạ ý của chúng thần không phải vậy" hai vị còn lại cũng vội vàng nói.

-"Ta tin mắt nhìn người của nghĩa mẫu" hần nói, giọng chắc nịch.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tướng Soái Ca Ngôn Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 13: Doanh Trại Ngày Đầu

CHƯƠNG 13: DOANH TRẠI NGÀY ĐẦU

Mặt trời chưa lên khỏi núi, cả quân doanh đã âm ầm tiếng hô vang , tiếng binh khí giao nhau chói tai của binh sĩ. Cả không khí đều mang một mảnh lạnh lạnh , Thủy Vũ Băng ôm tai nắn nộn trên giường khó khăn mở mắt. Cái quái gì thế mới sáng sớm không cho ai ngủ sao? Mấy tháng bên ngoài nàng đã quen với việc thức khuya dậy muộn hào khó chịu a.

Tát nhẹ vài cái vào mặt mình, Thủy Vũ Băng lồm bồm mò dậy ,xoay khớp tay khớp chân rồi nhanh chóng chỉnh chỉnh lại đầu tóc vệ sinh cá nhân. Vặn một bộ y phục thường ngày chạy ra khỏi trướng. Vừa bước ra chỉ thấy xa xa khắp doanh trại nhấp nhô đầu người động tác đồng bộ lập đi lập lại khua cây mâu trên tay.Nàng gật gù...thì ra là binh lính tập luyện. Xoay một vòng quanh doanh trại,nàng thăm xem xét. Cũng không tệ,hôm qua quả một nền nàng cũng không để ý lắm. Bụng của Thủy Vũ Băng chợt reo lên hai tiếng khe khẽ,mỗi nàng nhẹ gật. Đói rồi a phải tìm đồ ăn thôi. Bất quá trời cư nhiên trời người nắn sao? khắp cả quây doanh đều một màn trướng giống nhau hại nàng khóc không ra nước mắt đành đi loanh quanh trướng cạnh đó.

-"Thủy tiểu thư, điện hạ sai tiểu nhân thỉnh người tới"

Bất chợt phía sau có tiếng gọi lại, nàng cười thầm trong lòng. Cứu tinh đây rồi a!Chỉng mấy chốc người kia đã đứng trước mặt nàng,Thủy Vũ Băng nhìn hần,ra là tên tiểu nô ngày hôm qua từng thấy qua,hần là tiểu nhân bên cạnh "biểu huynh" kia.

-"Thật may,ta đúng lúc muốn tìm chủ nhân người."

Nàng nhẹ đáp.Trong đầu lại ngậm lại về sau' và đồ ăn của ta nữa' ngoan ngoan đi theo.

Vòng vào một hồi dừng lại ở trước cửa một trướng lớn gần gấp ba các trướng còn lại, 'tiểu hài tử' kia nói gì đó với tên lính gác,chỉ thấy tên lính kia nhìn nàng rồi nhanh vào bẩm báo.

Sau, nàng cùng 'tiểu hài tử' một lôn một nhỏ nối đuôi nhau bước vào. Nhìn sơ qua , nàng hướng 'biểu huynh' ngồi chính diện nhẹ gật đầu coi như chào hỏi. Thượng Dương Quân thấy nàng liền đứng dậy phan phó người mang ghế tới,Thủy Vũ Băng mắt không nhìn ra cảm xúc gì khoan thai tiến tới ngồi xuống không thêm đề ý tới các lão tướng quân mặt mày hăm hăm nói nàng không biết nặng nhẹ trong lòng,cư nhiên nàng lại dám vô lễ với điện hạ cả gan gật đầu như kẻ ngang hàng , còn hướng bọn hần trực tiếp coi như không thấy. Vậy thì thôi,bất quá nàng chẳng nề không thấy bọn hần đang đứng sao? Thật không có phép tắc.Bất quá chỉ là suy nghĩ trong lòng không ai dám thốt ra một câu bất mãn .

-"Biểu muội, đây là các vị tướng quân đã trình chiến nhiều năm trên sa trường của Thượng Dương quốc. Vị này là Trữ tướng quân Trữ Quang"

Thượng Dương Quân đưa tay hướng về lão phó soái già.Là lão!Cái tên mới ngày hôm qua nói nàng mưu sát Thượng Dương Quân.Theo lệ ,nàng hướng Trữ Quang gật đầu.Lão ta chỉ liếc nàng một cái rồi quay đi hần về khó chịu.

Lần lượt từng người một được giới thiệu qua. Nguyên lai bên trái nàng là Ngô Lỗi, vị tướng quân được hoàng thượng tin tưởng nhất cũng là người lập được nhiều công trạng nhất.Khác với các vị bố lão kia, hần hần là người trẻ tuổi nhất. Nàng đã từng nghe qua về hần,dần chúng Thượng Dương tôn hần như thần. vị thần đánh tan giặc Nam. Con nhà tướng, từ nhỏ đã đi theo gia gia là Ngô Thừa tướng học binh pháp. Mười tuổi học thuộc binh pháp, thông dụng cách bày binh bố trận. Mười một tuổi theo gia gia ra chiến trường. Mười lăm tuổi đã tự mình lĩnh binh dẹp tan quân Nam Dương quốc đang hoành hành lúc bấy giờ

.Tư một kẻ chỉ biết đứng sau gia gia Ngô lỗi mười năm tuổi đã lập bao chiến công hiển hách, hai năm sau đó vững vàng ngồi lên chức tướng quân Lãnh Giao bình thản bộ đều do hần cầm quyền. Tới nay Ngô Lỗi hai mươi tư tuổi , đã bảy năm ngồi trên vị tướng quân nhị phẩm . Xét về gia cảnh có gia cảnh, về tài cán có tài cán , luận nhân phẩm sắc đẹp cũng không thua kém. Hần là mục tiêu của gần hết quan lại trong triều ,Ngô Lỗi cũng là người không có bất cứ thái độ nào khinh thường nàng một thân nữ nhĩ. Thủy Vũ Băng đối hần tăng thêm vài phần hảo cảm.

Đứng cạnh Ngô Lỗi còn có hai người nữa giữ chức vị trung tướng. Người có nét mặt căng căng , da dăm nắng thần hình cao lớn nhìn chăm chăm nàng là Tứ Tương , ngoài tứ tuần nhưng chỉ giữ mãi chức trung tướng, là võ tướng dũng mãnh nhưng không có đầu óc. Còn có Thao Liệt nhìn trông nho nhã hơn , đôi mắt hí nhìn nàng đánh giá ngầm,đào qua đào lại trên người nàng vài lần,' điển hình lão hồ ly chính hiệu' Thủy Vũ Băng kết luận. Người tập võ nhạy cảm hơn người thường, dù có kín đáo quan sát tới đâu từng biểu cảm đều không qua khỏi mắt nàng.

-"Ta họ Thủy'

Nàng nhàn nhạt đáp. Văn phong thái ung dung vương giả ngồi trên ghế. Giới thiệu cái mẹ gì chứ, đôi chết nàng rồi.

-"Biểu muội, quân Chu La.....hiện quân ta không còn chống đỡ được bao lâu."

Thấy nàng vẫn vậy, Thượng Dương Quân đành phải mở miệng nhắc nhở. Trực tiếp bỏ qua thái độ khó chịu của mấy lão tướng.

-"Gi thì gì ta cũng phải ăn sáng đã chứ!Thượng Dương biểu ca định cứ cho ta té này chết ĐỐI SAO?"

Thủy Vũ Băng đặc biệt nhấn giọng phía cuối câu. Khiến gương mặt mỗi người nơi đây biến đổi như tác kẻ hoa thật phong phú.'Này là loại nữ nhân gì?>'

Thượng Dương Quân mày khẽ động. Nhìn nàng , vậy tay cho tên 'tiểu hài tử ' kia ra ngoài.Mấy chốc bàn ăn đã được dọn lên, Thủy Vũ Băng không khách khí ngồi thẳng xuống bàn, cơ mà khi cầm đũa lên nàng thấy thật hận. Nàng vẫn mang sa che mặt aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

Ngẩng đầu lên, mười hai con mắt đang nhìn chăm chăm nàng khiến Thủy Vũ Băng nhất thời miệng lưỡi đắng ngắt. Quân doanh chưa từng có nữ lên nàng đã dịch dung, sau còn đem sa che mặt cốt không muốn ai thấy dung nhan mình. Thế đó nàng còn hớn hở vì không cần đeo cái mặt nạ da người khó chịu kia bao nhiêu, giờ mới biết phản tác dụng. Vội dậy, hôm nay ngoài che đi vết bớt, nàng không còn dịch dung, chỉ mang sa mỏng. Thật bi ai mà.Nghĩ ngợi một lúc, Thủy Vũ Băng hắng giọng:

-"Các vị còn việc gì sao?"

Chỉ thấy một đám đứng đấy dờ dẩn lắc đầu.

-"Vậy thỉnh ra ngoài"

Thủy Vũ Băng mừng thầm trong lòng, hề hề, như vậy không phải chỉ nàng thoải mái đánh chén lo lẽ sao?'

Tứ Tương còn định nói gì đó, chỉ thấy Thượng Dương Quân lắc đầu, tắt cả lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tướng Soái Ca Ngôn Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 14: Đem Người Dọa Sợ

Lời của tác giả: thật xin Lỗi các bạn khi ta bỏ bê truyện lâu tới vậy,nhưng hiện tại ta hứa sẽ dùng thời gian rảnh để hoàn thành xong bộ truyện này. Truyện còn rất nhiều lỗi nên mong rằng các bạn đọc giả không chê cười ta,và mong rằng các bạn sẽ ủng hộ ta thật nhiều. Điều thứ hai ta muốn nói là các bạn phiền không cóp truyện sang trang khác, bởi làm vậy rất khó cho ta. Những lúc viết không thể tránh được nhiều lần ta chỉnh sửa. Tuy rằng chỉ là một số chỉ tiết rất nhỏ nhưng nó góp một phần trong câu truyện của ta. Còn với những bạn đã mang sang ở vài diễn đàn khác mong rằng mọi người hãy chỉnh sửa lại đúng nội dung giúp ta. ở chương 8 có người hỏi tại sao lại bị hwpj lại nhiều tới vậy.

Ta chỉ có thể nói rằng thực xin lỗi vì khi lưu nháp bị ảnh hưởng do đó ta đã khắc phục lại. CẢM ƠN TẤT CẢ MỌI NGƯỜI ĐÃ ĐỌC VÀI LỜI LẪM NHẪM NÀY CỦA TA.

A_L_Love

Chương 14: Đêm Người Dọa Sợ

Thượng Dương Quân sau vài lần thấy tên tiểu tử Mặc La theo hầu hần đã nghiễm nhiên trở thành 'a hoàn' bụng bê đồ ăn cho nàng. Cứ một lượt lại một lượt đồ ăn tiến vào, sau ba bốn lượt như vậy thì dọn dẹp chén đĩa sạch bong đi ra khiến người bên ngoài sợ chết khiếp. Ngăn đó đồ ăn hai ba vị nam tử cường tráng cũng lo không hết, vậy mà nàng....

Thủy Vũ Băng ăn uống lo say, xoa xoa chiếc bụng nhỏ đã hơi nở lên, cuối cùng đã đủ năng lượng mới hô tên 'tiểu hài tử' thỉnh mấy người kia vào.

- "Ai da, phiền các vị đợi lâu rồi." "

Nàng cười, giọng điệu chẳng mang chút áy náy.

Trừ Quang là người khó chịu với năng suất, chỉ hừ một cái trực tiếp quay mặt đi. Thượng Dương Quân vốn còn tưởng nàng đem theo sủng vật nên lượng thức ăn mới nhiều tới vậy bất quá khi vào trường không có bất cứ vật nào lại liếc mắt nhìn nàng bắt ngờ không thôi.

- "Biểu ca, phiền huynh cho ta xem bản đồ nơi Chu La."

Thủy Vũ Băng nghiễm túc trở lại, com cũng đã ăn lo rồi, nhận chút đỉnh của người ta phải trả thôi.

- "Được"

Tuy có lạ vì sao nàng không xem bản đồ nơi quân địch đóng mà lại xem bản đồ của quốc gia nhưng hần vẫn gạt nhẹ đầu, 'tiểu hài tử' lại tới. Thủy Vũ Băng tập trung quan sát tỉ mỉ, là chuyện hệ trọng liên quan đến mạng người, nàng không thể qua loa. Cầm bản đồ trên tay, đôi lá liễu bất chợt nhàu lại, cái quái gì đây ? thật khó xem. Thủy Vũ Băng lại khóc dòng.

Một hồi lâu, nàng chỉ biết thế đứng của Chu La kia thực thuận lợi, lấy núi làm thế đứng, trước mặt là sông. Chỉ cần đóng đường sông bất cứ thế lực bên ngoài nào lọt vào được dễ thủ khó công. Khi bắt tay vào mở Vũ Trấn phương nàng đã từng điều tra qua, đất nước này năm năm trở lại đây rất hưng thịnh, nếu cứ đà này chưa cần mười năm có thể đánh bay hai nước còn lại. Bất quá nàng không hiểu, đã là dễ thủ khó công hà cố gì xuất binh khởi chiến trước?

- "Trước tiên, quân sĩ của ta thương tổn hần quá nhiều, phải chữa trị kịp thời trước."

- "Quân Chu La đã tới chân, người còn muốn chú tâm vào chữa trị binh sĩ."

Trừ Quang giọng đầy mỉa mai, nữ nhi rốt cuộc vẫn là nữ nhi.

- "Vậy Trừ tướng quân có cao kiến gì sao?"

Nàng thờ ơ hỏi lại, khinh thường nàng? cứ cẩn thận. Trừ Quang bị nàng ỏi lại nhất thời không biết nói gì.

- "Các người một đám nam nhân hần là khinh thường nữ nhi đi. Bất quá nữ nhi không phải người sao? Nếu có cao kiến hăng nói, nếu không đừng chặn lời ta."

Nàng quát mất cảnh báo.

- "Người .. cái đồ nữ nhi yếu đuối không ở khuê phòng học tam tông tứ đức chạy tới nơi này láo loạn sao? Đừng tưởng người được diện hạ bảo vệ Tử Tương ta đây không dám làm gì người."

Tử Tương quát to.

- "Người nói ta sao?"

Thủy Vũ Băng thú vị hỏi lại. Cái gì tam tông tứ đức? cái gì nữ nhi yếu đuối? Nàng chỉ nể mặt tuổi của nàng nơi đây gần như nhỏ nhất nên nhường thôi. Vậy mà cư niên dám chửi nàng ? Tính cả ô hiện đại tới nay nàng cũng ba hai rồi, nhỏ hơn hần chút ít .

- "Đứng , ta nói người đấy."

Tử Tương hùng hổ tiến lên như muốn ăn hần nuốt sống nàng.

- "Tử Tương"

Chỉ nghe có tiếng nam tử quát, Tử Tương nhìn hần xong lại nhìn nàng. Nguyên lai là Ngô Lỗi.

- "Các người thực không coi ta ra gì"

Tiếng Thượng Dương mang theo bảy phần sát khí , gương mặt đã đen lại, nổi đầy gân xanh.

- "Điện hạ bớt giận, Tử trung tướng nhất thời hồ đồ thôi. Chuyện hiện tại chúng ta còn chính sự."

Ngô Lỗi nhẹ giọng khuyên nhủ. Y đã quan sát Thủy Vũ Băng, hần nàng đã có cách.

- "Hừ. Vũ Băng, liệu có cách?"

Thượng Dương Quân nhìn nàng, sát khí đã giảm.

- "Cách không thiếu, chỉ là các người có chịu tin ta."

Thủy Vũ Băng miệng vẫn nói mặt lại có ý nhìn chằm chằm Ngô Lỗi. Nàng biết hần quan sát nàng từ lâu. Đôi đồng tử xám tro sâu không thấy đáy xoáy sâu vào mắt hần giam giữ. Ngô Lỗi tâm nổi từng đợt ra gà . Thật đáng sợ. Nàng là ai cư nhiên lại có cỗ khí thế bức người cao cao tại thượng.

- "Đây.. muối phải đem nói ra mọi người mới có thể tin muối được chứ?"

Thượng Dương Quân nhất thời khó xử.

- "Biểu huynh, hần huynh biết làm một vị quân vương cần quyết đoán không phải sao?"

Nàng nói như nhẹ bằng lại khiến không khí dần ngưng đọng. Ai cũng biết nhị hoàng tử luôn nuôi phe cánh bên mình để giành vị thái tử, dành ngôi báu. Nhưng chưa ai cả gan như nàng, dám thẳng toẹt nói ra không chút dấu dếm. Sống lưng ai cũng tê dần.

- "Không cần sợ tội vậy chứ. Chỉ cần nghe ta chưa đầy ba tháng không chỉ quân Chu La đưa xác về nước mà còn tự cúi đầu xưng thần với Thượng Dương."

Nàng nói đầy chắc chắn, ai lấy đều sợ. Vốn chỉ muốn đánh cho Chu La tự lui, thật không ngờ nàng muốn hơn cả vậy. Thượng Dương Quân vẫn đứng đơ tại chỗ. Ngô Lỗi hướng nàng đảm chiêu. Những người còn lại hết lo lắng, tò mò cuối cùng vẫn đơ ra như khúc gỗ hiển nhiên bị nàng dọa sợ. Đây là lời của một nữ nhi sao?

- "Bất quá... người cho người thăm dò tình hình doanh trại Chu La càng rõ càng tốt sau đó nói lại ta biết"

Thủy Vũ Băng nói. Khoan thai bước ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tường Soái Ca Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Ngườibiến

-“Lăng Lam Hàn, mau mang thuốc tới.”

-“Lăng Lam Hàn bên kia, mau tới xếp chỗ ngồi cho họ.”

-“Lăng Lam Hàn mang thuốc trị thương lại đây.”

....

Từng hồi lại từng hồi, cái tên Lăng Lam Hàn được vinh danh kêu lớn không biết bao lần.Chính danh của giọng nói ấy là một cô nương ước chừng mười năm mười sáu tuổi,một thân xiêm y màu bạch,nhân hạ ngồi trên ghế bất mạch.Dáng người nhỏ nhắn, gương mặt bị che lấp bởi sa,hàng mi cong nhắm hờ khẽ chuyển,đôi đồng tử xám tro liên xuất hiện sâu không thấy đáy. Đôi mắt ấy tựa chiếc giếng cổ xưa sâu không thấy đáy.Toàn thân nàng mang một cỗ khí giả lạnh khiến người khác không dám lại gần.

-“Còn không mau đến?”

Đôi đồng tử ấy chợt lóe sáng như ánh mắt của loài sói hoang cuồng đã lia tới cách đó không xa, rất nhanh liền biến mất chưa từng tồn tại chỉ còn lại cái giếng sâu ban đầu , ngữ khí nhàn nhạt khiến người khác sinh ảo giác phải chăng đã nhìn lầm?

Phía bên kia,một nam tử đang lăm gí đi,chốc chốc lại ho khan một hồi.Nghe tiếng gọi,theo bản năng liền nhìn tới hướng phát ra âm thanh,lườm.Đường đường thiếu gia Lăng gia mà phải đi làm công việc của kẻ ti tiện,bảo hấn sao không sinh khí đây?Bất qua hần luôn tự nói phải nhin,kể kia...là hi vọng duy nhất giúp được huynh đệ hần.

Lăng Lam Hàn nhủ mày,chặn lại cổ khí muốn bùng nổ,đi tới chia một chiếc chén nhỏ trước mặt Thủy Vũ Tuyết.Nhìn kĩ lại,trong chén chứa thứ chất lỏng màu đen vẫn bốc khói từng đợt.

Thủy Vũ Tuyết nhìn qua chén thuốc,ngẩng mặt nói."Ta không phải người bệnh." bốn từ nhẹ nhàng mà như bán tay tát thẳng vào mặt Lăng Lam Hàn, không khí nhất thời ngưng lại,khó khăn hô hấp.

Tướng chừng chén thuốc kia sẽ bay thẳng vào mặt Thủy Vũ Tuyết,nhưng không,hần chỉ quay người đưa thuốc tới một vị đại thúc ngồi cạnh đó.

Thủy Vũ Tuyết ánh mắt tựa tiểu phi tiểu đậm dãi:"Người quả thật là người hảo chịu đựng,bất quả người nên đi đi."

Lăng Lam Hàn toàn thân cứng ngắc,cước bộ cũng vì thế chậm lại,xoay người khó hiểu nhìn nàng cười."Tiền y,ngươi có ý gì?"

-“Ta có ý gì trong tâm ngươi thực không rõ hay sao?”

-“Ta thực không rõ.” Lăng Lam Hàn một mặt cười đã bỏ,chân mày nhíu lại,cặp mi dài che đi đôi đồng tử không rõ ý nghĩ.

-“Vốn muốn ngươi tự nói,nhưng xem ra không thuận lợi cho lắm.”

Thủy Vũ Tuyết vẫn bộ dạng lười nhác lại tiếp."Độc trên người Âu Dương Nhược Thiên đã được giải,ngươi hần là biết rồi đi. Tại sao lại theo tá tới giờ? đừng nói với ta đường đường thiếu gia Lăng gia uy chấn thiên hạ rành rồi tới mức theo ta làm một cái tiểu đồng nho nhỏ sao?"Thủy VŨ Tuyết lạng lẽ quan sát thái độ hần,chi nhẹ cười.Bức thư Âu Dương Nhược Thiên chuyển cho nàng đã sớm đề cập tới.Bất quá có thêm một người phụ giúp,nàng cũng phải bồi hần hảo hảo tới,nay dân chúng quanh đây đã khá ,nang cũng nên rồi đi rồi.

-“Tiền y cô nương...” Lăng Lam Hàn còn muốn nói gì đó lại thấy từ tay nàng ném ra một phong thư. Đây không phải Âu Dương Nhược Thiên gửi cho hần sao? đã tiêu hủy mà hiện thời lại trong tay nàng.Nhất thời hần toàn thân vài phần chấn động.

-“Ta với ngươi không cừu không oán,bất quá vì nguyên do gì ngươi vẫn theo ta,ta thực không muốn biết.Nay việc đã xong.Lăng công tử ,ngươi đi được rồi.”

Thủy Vũ Tuyết nhân nhạ nói,đứng dậy phui bụi bặm trên người,hương lều trại tiến tới thu dọn hành li.

Đúng lúc này,đột nhiên có tiếng nói nam tử vọng tới,người chưa thấy bóng đã thấy tiếng,cư nhiên là truyền âm thuật, nội công thực thâm hậu."Chờ đã.”

Lăng Lam Hàn nhìn qua nơi phát ra âm thanh từ xa,đôi đồng tử có nét cười.

Phía đó,thấy nam tử một thân lam y phục nhẹ nhàng thi triển kinh công tiến tới,da trắng nõn, mày đậm,môi hồng,thật là một nữ nam.Đánh nổi lên khuôn mặt là đôi mắt sâu u tĩnh đến lạnh lùng,ánh mắt ấy như xoáy sâu vào tâm can người đối diện,một mảnh u tình ngấn với thế giới bên ngoài.Thất lúng đăt ngang một cây sáo ngọc theo cước bộ của chủ nhân mà lay chuyển.Khác với dung mạo của Lăng Lam Hàn _một công tử thư sinh nhả nhả,tựa tiểu phi tiểu.Hần mang vẻ thêm khắt của máu,của cái chết đang dần trước mắt không lạnh mà run.

Thủy Vũ Tuyết trong lòng gợn sóng rất nhanh liền ổn định lại.Nam tử trước mắt tạo cho nàng cảm giác không an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tường Soái Ca Ngôn Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chữa Thương

Ầm ầm..

Từng đợt tiếng vang dội ngoài trời,không khí được bao phủ bằng một mùi ẩm ướt khó phai.Cái se lạnh đầu mùa chợt ập tới.Trong căn lều trại nhỏ,Thủy Vũ Băng bắt giác dừng mình ,động tác lật sách theo đó dừng lại.Đôi mắt xám nóng về phía cửa như xuyên qua tấm rèm ngắm nhìn khung cảnh xa xăm.Những hạt mưa lớn nhỏ thi nhau tạt vào tấm vải mỏng để lộ khoảng không trắng xóa.Thu hồi tâm mắt,nàng nhẹ nhàng cúi nhạ. Thời gian quả chẳng đợi ai,cái nặng bức người khi nàng rời Cốc qua rồi.Đồng đến,mang theo dòng tâm trạng.Nàng tò mò tự hỏi liệu bà già kia mặc có ẩm không? Ăn uống đủ hay không?.Mưa đông ờ Cốc nhiệt độ thấp hơn nhiều,thi thoảng xuất hiện bão tuyết. Lão bà chống trời sao đây? Chưa kể đến bão tuyết chặn cửa Cốc ,không thể ra ngoài chuyển lương thực tính làm sao? Thủy Vũ Băng không tránh được thở dài.Ngột ngạt quá. Nàng muốn ra ngoài.Đồ nàng mang tới cũng nên an bài đi thôi.

Thủy Vũ Băng thuận tay cầm một chiếc ô thẳng hướng cửa bước ra.Chẳng mấy bước y phục của nàng đã dính đầy bùn đất,nàng nhíu chặt mày thăm than oán trong lòng.Noi đây đâu đâu cũng đường đất thật khó chịu.Đưa tay giữ nhẹ y phục,không khí khô đưa đến mùi tanh trời hòa trong gió khiến Thủy Vũ Băng chú ý,bụng nàng đã bắt đầu nhộn nhạo muốn nôn. Là mùi Máu sao?

Ma suì quý khiến,nàng nương theo 'mùi hương' đặc biệt này tiến tới một gian lều trại cách không xa.Luyện được nhiều năm như vậy, khứu giác của nàng nhạy bén lúc nào không hay.Thủy Vũ Băng không gậy động tĩnh tiến vào,mùi máu nồng đậm ập tới càng khó chịu hơn trước.Từng người từng người nằm lê lết thành từng nhóm lớn nhỏ,người quắn tay,người băng chân...dải lụa trắng sớm đã nhuộm màu đỏ tươi.Tiếng kêu ke khe dỏi lúc lại vang vọng tựa tiếng quý thần nơi cõi chết.Thủy Vũ Băng tiến vị đại phu đang chặt vật cật lực siết chặt dải lụa băng ở tay vị quân sĩ trẻ,lắc đầu thờ dài,nàng tò mò tự hỏi mục nôi nó đây có phải đại phu không thể? Là ai dạy cho lão bì kíp chữa gâ lành thành gâ què vậy.Vài canh giờ nữa chỉ sợ cánh tay kia sớm hoại tử.Thủy Vũ Băng nhẹ nhàng ngồi xuống chống tre vổ vai đại phu.Tác động khiến lão quay đầu lại,gương mặt tái mét đỏ từng đợt mồ hôi mờ lớn mắt. Hiên nhiên sự xuất hiện của nàng quá thực là đại bất ngờ.

Vài tên binh lính đang chăm chú xem xét tình hình của băng hữu lúc này mới phát hiện sự có mặt của nàng biểu cảm càng không kém phần phong phú.

-“Tiểu...tiểu thư...”

Bắt gặp ánh mắt của nàng hai tên lính cả kinh,thân hình cao lớn vội vã nhìn xuống phía dưới như thể tìm kiếm lời giải thích cho sự to gan của mình.Miệng vẫn không quên hắng giọng gọi lớn.Chi thấy cả không gian ngưng đọng không ai dám thở mạnh,Thủy Vũ Băng suýt chút bật cười lớn,kìm lại giọng điệu của bản thân,nàng mở lời.

-“Cũng không phải ta ăn thịt các người hà tất sợ ta tới vậy.”

-“.Các người mau di chuyển thêm chống tre,cách nhau một thước.Chuyển dải gang này thì dừng lại.”

Chưa đợi hai tên lính trả lời,Thủy Vũ Băng trực tiếp chỉ đạo.

Tên trông có vẻ cả gan nhất lên tiếng.

- "Tiểu thư, chưa có lệnh của nguyên soái chúng tôi không dám làm bừa."

Là một chất giọng trầm cất lên, hơi khàn nhưng rõ tiếng, tuy nói chuyện với nàng nhưng đầu vẫn cúi rạp xuống đất, hai tay đưa lên làm động tác bảm báo.

- "Vậy gọi biểu ca ta tới."

Thủy Vũ Băng không làm khó. Nàng bắt quân doanh có luật của quân doanh không thể như lúc nàng phiêu bạt ngang dọc hay thời gian tại Cốc được.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên ngoài có hàng loạt bước chân lớn nhỏ, tiếng quân lính mạnh mẽ hô "TUỐNG QUÂN TỚI". Thượng Dương Quân từ bên ngoài tiến vào, gương mặt anh dừng dính vài giọt mưa

theo sau hết giống khi nàng tới.

- "Vũ Băng, sao muội lại chạy tới đây."

Vừa tiến vào, Thượng Dương Quân đã hướng nàng hỏi, tay phát cho chúng binh sĩ không cần đa lễ. Về mặt nghiêm trọng.

- "Biểu ca, ta muốn mở rộng lều trại này ghép chung nơi chứa thuốc cùng bệnh nhân. Huynh xem liệu có được?"

Thủy Vũ Băng phớt lờ câu hỏi kia, trực tiếp vào vấn đề.

Đứng sau, Tử Tương vẫn mang vẻ mặt như ngày đầu nàng tới du tới nay đã 7 ngày.

- "Chỉ bằng việc nhỏ nhỏ này, Thủy cô nương gọi chúng ta tới đây sao?"

Giọng điệu chán ghét, Tử Tương vẫn không quên công kích nàng. Nhắm chán, đường đường một vị trung tướng chỉ ngày ngày bới móc nàng. Còn nhớ ngày thứ hai tới đây, nàng ăn 'một chút' đồ ăn hán đã nói nàng là heo chuyển thể. Nàng ngùi dậy muốn hăn nói nàng lừa. Đình điểm lão còn chặn người tới báo tình hình của quân địch do Thượng Dương Quân phái tới, còn nói nàng gì thần nữ nhĩ yếu đuối, phận nữ nhai này nọ. Luật nào cấm nữ nhĩ không thể tới doanh trại. Bình lính chỉ tuyển nam nhân, ok, không sao cả, nam nhân có sức khỏe hơn nữ nhân. Nhưng luật đầu có nói nữ nhĩ không thể tham gia đàm phán cách giải quyết cùng nam nhân? Bảo thủ...qua báo thủ. Có hủ quá quá quá cô hủ. Hừ. Do vậy nàng đã tặng lão cả lọ thuốc xổ trong canh gà rồi, vậy mà chưa biết thần phạt.

- "Tử Tương lão gia gia, lời nào của tiểu nữ mới mời ngài tới đây vậy? Ta mời là biểu ca ta nha."

Thủy Vũ Băng không dấu nét cười, gương mặt héch lên khiêu khích. Hở? Dám đánh ta sao?

- "Tử Tương, người lui xuống trước đi."

Thấy tình hình căng thẳng, Thượng Dương Quân đánh cho Tử Tương lui xuống trước.

- "Điện hạ"

Đang câu tiết với Thủy Vũ Băng, Tử Tương nghe vậy hô lớn. Thượng Dương Quân quay đầu lại không nói thêm lời nào. Chân mày khẽ sắp dính vào nhau. Lão đang ngậm miệng quay đầu bước ra, không quên tó về hùng dũng.

- "Tùy muội định đoạt" Thượng Dương Quân thờ dài nói.

Hắn rời đi rồi, nàng vội chỉ huy mấy tên lính sắp xếp đồ. May sao biết nàng có y thuật, không ai gây khó dễ.

- "Bên kia, mang toàn bộ hòm ta mang tới để tại đó."

Nàng chỉ tay vào một góc khuất

- "Cho người mang thêm chõng tre."

Bỏ trí đầu ra đó, Thủy Vũ Băng đặt chiếc bàn nhỏ ngồi xuống, bên tay phải là lụa trắng, tay trái là giấy bút. Xong xuôi hô lớn.

- "Từng người một, xếp thành ba hàng. Không xô đẩy nhau, người đứng được đầu người không đứng được, người bị nhẹ nhường hàng cho người bị nặng lên trước."

Được huấn luyện bài bản nên quân sĩ rất nghe lời nàng nói. Người đầu tiên bị kiểm đảm vào bụng đã nửa tháng vết thương lở loét trông kinh khủng, chỉ một chút nữa nàng đã nòn sạch những thứ bỏ vào miệng. Tiếp sau đó người thi đảm vào chân, vào tay... thậm chí còn cụt cả tay. Từng người một lên tới, mới đầu nàng còn có chịu sau thể như muốn ngắt ra. May sao uống vài viên thuốc mới ổn định lại.

- "Đề ta."

Vừa định cầm cây bút kê toa, đôi tay rần chấn chặn lại, Thủy Vũ Băng ngừng đầu. Lại là Ngô Lỗi. AZZZ nha, trời không phụ lòng người, chỉ ít cũng cho một anh soái ca tới giúp nàng, vừa hay không có người giúp nàng viết toa. Tên thái y kia nàng cho đi lấy thuốc rồi, ở đây chỉ còn vài tên lính mù chữ. Thủy Vũ Băng cười nhẹ gật đầu. Có người giúp hảo tốt.

Vận lộn tới hông đau ế nhưc mới hết người, vài trăm người chứ chả ít gì. Nàng còn phải cho người mở rộng thêm lều trại ra ba bốn lần nữa mới chứa hết. Bước ra ngoài, nàng chậm rãi xoay người. Chẳng hay trời đã tối lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tướng Soái Ca Ngón Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

Mưa lớn cả ngày, bên ngoài lều vẫn nhe nhét nước chỉ nhìn thôi Thủy Vũ Băng đã không muốn bước ra. Lại nói ở đây nàng phải tự tức mọi điều, tự ăn, tự giặt đồ, tự tức. Cũng không phải chuyện dễ dàng gì khi y phục dính thêm bùn đất cả. Chợt nhớ tới gương mặt hốc hác đầy quảng thảm của Thượng Dương Quân khi sáng, nàng quay ngoắt người lại, bất chợt đâm sầm vào lồng ngực cứng rắn của ai đó. Theo bản năng, nàng tung người bay lùi lại ba thước. Gương mặt quen thuộc được thu vào tầm mắt, aaa, là soái ca Ngô Lỗi, đưa tay vỗ bốp vào trán, Thủy Vũ Băng thăm than đầu óc mình quả chưa già đã lẩn. Hiên nhiên bỏ quên sự có mặt của soái ca đã đồng hành cùng nàng cả ngày nay.

Ngô Lỗi cũng không kém phần, bước sau nàng từ trong ra lại thấy nàng uốn éo người, nhìn trời lại nhìn đất hết thờ dài lắc đầu lại nhìn trước ngó sau biểu cảm hết sức phong phú, nhất thời không để ý nàng quay đầu từ lúc nào đâm sầm lấy mình. Tinh dậy đã thấy gai nhọn cắm mặt trong lồng cũng không biết làm gì cho phải, lưng từng không thôi. Ngớ mặt ra một lúc, Ngô Lỗi không khỏi buồn cười.

- "Hừ, huynh cũng biết cười cơ. Phải tại on ta đi, là ta có ý đâm vào huynh đấy, nếu không huynh cũng không cười nổi đâu."

Nhìn Ngô Lỗi cười, Thủy Vũ Băng trong lòng chợt hồ then, vẫn cố giả mồm.

Nghe nàng nói xong Ngô Lỗi bật cười thành tiếng, mới đầu còn chút gì ngại giờ đã thoải mái phần nào với nàng.

_"Còn cười lớn tới vậy, hừ. Muốn cười thì cười ngoác miệng ra đi."

xoay người trắng vào trong, nàng bước qua không quên để lại một câu.

Tìm vài vị thuốc bô gôi vào, nàng tiến tới gian để lương thực lấy đồ làm vài món. Nhìn lại mâm cơm đạm bạc lèo bẻo không có thịt, Thủy Vũ Băng thờ dài, để mọi thứ cẩn thận còn không quên nhờ tên lính gác đêm đang loanh quanh ngoài trại trông hộ. Xong xuôi tìm một góc tối nhay lên, bay thẳng hướng nam. Hướng nam là núi Liên Hiên, khi tới đây nàng đã đi qua. Núi lớn nhất của Thượng Dương, tìm vài con gà rừng chắc không khó. Vừa qua khỏi doanh trại, Thủy Vũ Băng giắt mình nhìn đằng sau, một bóng đen cũng từ doanh trại vừa vượt ra. Tuy cách xa nàng nhưng võ công cũng được liệt vào hệ cao thủ, thấy y đang tiến lại phía mình, nàng nhảy xuống, lấp vào bụi cây cạnh đó điều chỉnh nhịp thở. Chưa biết là địch hay ta chỉ sợ không cẩn thận bị phát hiện. Võ công nàng tuy cao, nhưng vẫn không nên sơ suất. Cẩn thận vẫn là trên hết. Nàng cũng thấy được kính công của người này tuyệt đỉnh thế nào, gần như có thể đuổi kịp được nàng cũng không phải hạng 'soảng'. Bóng đen vụt qua, Thủy Vũ Băng nhận thấy là nam nhân, tuy chỉ lướt qua nửa bên mặt bất quá cũng là một soái ca khiến con dân mê mệt đây. Tìm nàng khẽ nẩy một nhịp. Nhoén miệng cười, nàng nói

- "Nhất định sau này ta phải tìm được huynh aaaa, soái ca của ta"

Đội hắc y nhân qua, Thủy Vũ Băng đập thân bay lên, nhất định phải săn được gà, không gà thì phải cá. Miễn là thịt a.....

loay hoay nửa canh giờ nằng mới lóc cóc về tới doanh trại,miệng há ra cười.Nhìn sang trái lại nhìn sang tay phải bốn em gà béo tốt đã vật sạch lông.Thủy Vũ Bồng chạy vào vút ngay hai em vào nồi hầm thuốc,hai em còn lại nường văng lên,xong xuôi còn hào tâm thưởng cho tên lính một con gà nường béo ngậy tiện nhờ hân mang tới chỗ Thượng Dương Quân.Qua trại của Ngô Lỗi,trong vẫn sáng đèn,Thủy Vũ Bồng chần trừ một lúc vẫn quyết vỗ vai tên lính kêu hân mang con gà hầm còn lại trên bếp tới cho Ngô tướng quân.Người đã giúp,Thủy Vũ Bồng nằng đây không thể quên ơn.Vốn còn định để dành sáng mai ăn,gìò mang đi có hơi tiếc..azzz

Tới cửa,phát tay cho tên lính kia lui lại thấy hai tên lính canh gác bên ngoài,Thủy Vũ Bồng tiến vào,cầm y một thân nam ngồi nhàn nghiêm nghị trước thư án,chốc chốc lật vài trang sách,bên trái là một báng địa hình doanh trại Chu La.Nằng tiến vào,nhìn quảng thăm dưới mắt Thượng Dương Quân gât gu,lão Mạn nhìn người quả không sai a.Đặt đồ lên bàn,nằng mở miệng

-“Biểu ca,lại ăn chút gì đi.Sắc mặt huynh không tốt lắm”

Thượng Dương Quân gạt mình ngẩng đầu,không còn vẻ tươi cười vài hôm trước nhẹ giọng

-“Chút nữa ta sẽ dùng”

Nằng lắc đầu,nhìn chằm chằm vị biểu ca này,có lẽ thờ ơ lạnh nhạt mới đúng tính cách của huynh ấy.

-“Huynh chưa nghe câu bệnh sĩ chết trước bệnh tim sao? Ta đã mất công tới núi Liên Hiền bắt gà về,cắt công hầm thuốc cho huynh,huynh định cứ vậy bỏ đi sao? Huynh có biết ngoài kia bao nhiêu người chết đói vì không có đồ ăn không? Huynh có biết chỉ vì đồ ăn họ đánh nhau sứt đầu mẻ trán không?Huynh có biết bao nhiêu hài nhi mất phụ mẫu,mất đi người thân thích không?Huynh nghĩ ta tới đây chỉ vì lão bà kia bắt thôi sao? không. Vì những dân chúng đang chịu đựng cảnh cướp bóc ngoài kia,vì những người đang dần chết đói đầu đường xó chợ kia.Chỉ khi chấm dứt chiến tranh dân chúng mới bớt đi phần nào nghèo khổ.Vậy mà giờ huynh xem lại mình xem,tự hành hạ mình liệu huynh có tìm ra cách? ”

Thủy Vũ Bồng nói lên một hơi.Còn nhớ lúc nằng mới dời Cốc tới kinh thành phồn hoa đã gặp biết bao đứa trẻ không nơi nương tựa,gặp biết bao người dân không có cơm ăn,một góc nào đó của kinh thành có bao người không nhà cửa?.....Nằng cũng là người,nếu trời đã sắp nằng tới đây,không làm được gì nhiều nhưng ít nhất nằng cũng sẽ làm bằng được trong khả năng

-“Sao có thể? Dân chúng.”

Thượng Dương Quân không tin nổi bật dậy.

-“Biểu ca , huynh định nói huynh vị hành tât cả dân chúng đều com lo đệm ấm sao? Hừ,bọn quan lại chết tiệt đồ liệu có để tai mắt của thánh thượng trông thấy cảnh dân chúng chết đói không? Trước khi huynh xuất cung chỉ sợ những người đó đã sớm bị tóm vào thiên lai hay đuổi đi đâu đó rồi”

Thủy Vũ Bồng nhếch mép,chính mắt nằng trông thấy quan phủ cho người đuổi hết dân đen ra khỏi thành,có những hài tử chỉ mới ba,bốn tuổi bị quây đánh thừa sống thiếu chết chỉ vì nhật đồ ăn quan làm rồi.Vậy còn là người ư?Nằng khinh.

Thượng Dương Quân như ngã ngồi trên đất,gương mặt thần thờ,phải,mỗi lần hân thay phụ hoàng xuất cung đều được thông báo trước tới quan lại các châu.Vậy chắc gì những thứ hân thấy đều là thực?

-“Tới dùng bữa đi”

Nằng nói,hắn Thượng Dương Quân sốc lắm

Gật nhẹ đầu,nhìn thức ăn trên bàn lòng hân không kìm nổi chua xót.Tự trách bản thân không hào hiệp cổ dân chúng

Bạn đang đọc truyện *Áo Tướng Soái Ca Ngôn Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

*Phong Thành Lâu_Từ lâu lớn nhất An Châu

Kẻ nọ nhả thư sinh,người công tử hào nhoáng... đông không tả siết.

Góc khuất,nữ nam công tử thân vận cầm y màu lục âm trầm không rõ ý.Sau hàng mi khép hờ,màu quang chột lóe,thoắt cái đã chẳng còn.Động tác tay cứ vậy lên xuống,từng hộp từng hộp một thường trà.Hồi lâu sau mới lên tiếng.

-“Nếu tìm nằng dễ vậy,hắn đã không phải nằng”

Tư vị của nằng thê vẫn còn đâu đây,y khẽ nhếch môi,mắt không kiềm chế được nhìn vai phải của mình,nét cười càng thêm đậm

-“Có hứng thú với nằng ta?”

Hắc y công tử tự tiểu phi tiểu.Tầm mắt rơi vào biểu cảm của Âu Dương Nhược Thiên đầy hứng thú.Chẳng hay vị thiên tiên nơi nào đã khơi dậy hứng thú cho vị huynh đệ đây?

Canh ba,bán doanh yên ắng một hồi,tiếng kêu khe khẽ của côn trùng tạo thành một bản ca.Hoa sen nở rộ trên vòm trán trắng mịn,đôi lông mày khép hờ,nữ tử trên giường khẽ xoay người,cả âm thanh như thu vào đôi tai nhỏ.Mở trừng mắt,không gian một màu tối thui,Thủy Vũ Bồng đập nhẹ chân bay lên,đưa tay lấy y phục còn treo trên giá.Không gây bất kì tiếng động nào bước chân ra khỏi lầu trại.Vài ba tên lính nằm nắn dưới đất,dòng huyết đỏ thẫm đang chảy ra,nằng lại gần đưa tay vào động mạch.Đã tắt thở.Thế như chuyện chẳng lành,cả bán doanh âm u khó tả.Lại vài bước nữa,binh lính canh gác dài la liệt trên đất,một đòn chí mạng cắt đứt động mạch,xuống tay quả nhanh gọn.Thủy Vũ Bồng nhàn nhây,chết tiệt là kẻ nào động thủ.Điểm mũi chân tới lầu trại của Thượng Dương Quân,bên ngoài thấp thoáng bóng hắc y nhàn,trực tiếp búng tay một cái,cả chục tên đồ ập xuống đất,gây tiếng động cho kẻ bên trong

-“Đây là..”

Thượng Dương Quân tới y phục còn chưa chỉnh tề,tay cầm trường kiếm nhìn nằng.

-“Không có thời gian.Mau.Có thích khách.”

Thủy Vũ Bồng hét lớn,phía xa,kim loại va vào nhau chói tai.“GIẾT” một tiếng vang vọng cả một vùng. Thủy Vũ Bồng nhìn Thượng Dương Quân hất mặt.

-“Huynh đi bên đó,muội tới xem bên này.”

tiếng binh khí,tiếng chém giết hòa vào nhau,Thủy Vũ Bồng nhìn cục diện hiện giờ bất giác rùng mình.

Bên kia,Ngô Lỗi khua tay lên,theo mỗi động tác lại vãi tên hắc y nhàn ngã xuống.Bất quá một tên lại một tên,chúng không ngớt tiến tới.Thủy Vũ Bồng giương cung,một lần lại một tốp ngã xuống.Quân lính Thượng Dương thê như không tồn tại,tới giờ vẫn không thấy một bóng tiểu tốt.Thảm oán không hay,điểm mũi chân,nằng giờ cao kim kiếm trong tay hướng phía trước xuất ra.

-“Huynh trước ta sau”

Ngô Lỗi gạt mình, sự xuất hiện của nằng quả không ngờ tới,trường mâu trong tay không quên dừng lại.

-“Nhìn gì nữa,mau đánh”

Nằng hất mặt nhắc nhở.

Dùng lực để tránh những lưỡi dao không mất kia,chưa kịp chém lại địch nhần một dao,người nọ liền lui ra sau,sau đó dùng thương đâm lại phía nằng.Nhiều người quả,giết không hết!Chém ngã một người lại xuất hiện thêm một người,phía sau cả đám hắc y nhàn liền công tới không giết cũng không được.Tránh không được mà đánh chẳng xong,bước thêm vài bước về phía trước,nhìn những thứ kim loại lạnh lẽo đang lấp lánh trong tay bọn chúng,Thủy Vũ Bồng cười lạnh.Nằng không muốn cướp đi sự sống của ai,nhưng nếu bây giờ ngã xuống hân ngay cả chỗ chôn nằng cũng không có.Vây thì đừng trách ta,có trách hãy trách người các người gặp là ta.Thoắt cái động tác,vài chục tên ngừng đường nằng đã ngã vật ra đất,hai mắt trừng lớn thế như chưa tin nổi bản thân mình quý xuống nhanh tới vậy.Trực tiếp bỏ qua bọn chúng,nằng hỏ.

-“Ngô Lỗi,lui lại.”

Chốc lát nghe tiếng gọi của nàng.Ngô Lỗi nhảy lùi ra sau năm thước,chi thấy trong bán kính mười thước trở lại,người nã rầm rầm như mưa.Đám hắc y nhàn phía sau ,sắc mặt tái mét kinh hoàng nhìn nàng.Bay lên lại thêm một lần tung nữa,thứ màu trắng khó thấy phất phơ trong không khí,tóp hắc y nhàn còn lại cũng nấn quay ra đất không kịp kêu than một tiếng trực tiếp tắt thở.Ngô Lỗi khó tin nhìn nàng trừng lớn mắt,cùng với biểu cảm ban nãy của địch nhân vài phần tương tự.

-"Mau tới xem biểu ca ta."

Lời vừa dứt,bóng dáng sớm không còn.Nếu không phải bóng huyết y còn lưu lại trước mắt,Ngô Lỗi thực có thể lầm bản thân đang mộng du.

Thượng Dương Quân đơn thân độc mã chống cự chặc chẳng được lâu nữa.Đám hắc y nhàn thông thạo bày trận,dồn hấn vào giữa trung tâm,cùng phải cả trăm tên cùng lúc tiến tới.Thượng Dương Quân ôn hòa cười,không ngờ cũng có ngày hấn rơi vào tình cảnh này.Thấy vẻ mặt y,đám hắc y nhàn kín đáo trao đổi ánh mắt,Thượng Dương Quân tung người dồn toàn bộ lực vào cánh tay vung lên một đao chém tới.Vừa vận Thủy Vũ Băng tới,hết lớn

-"Ca,phía sau."

'Soạt' xé gió,kim châm nhỏ hướng tới kẻ toan vung kiếm phía sau nam tử.Chết tiệt,còn dám xông tới đây sao??Nháy mắt thì triển khinh công tốc độ cực nhanh.Không ai thấy bóng dáng nhỏ chỉ lướt qua,tất cả hắc y đã không còn một người.Thượng Dương Quân bất ngờ không kém

Thủy Vũ Băng trầm ôn đất kim kiếm vào đài lưng,cười lạnh."Nhân nhượng với kẻ thù là hạnh hạ chính bản thân.Huynh chưa dùng hết thực lực."

Nói xong nhấc chân bước qua thi thể.

-"Hào vô công"Thượng Dương Quân rất nhanh trở về nguyên trạng,không kim được thốt lên

-"Há há,đa tạ quá khen"Nàng được hồi phồng mũi.

Ngô Lỗi theo sau tiến lại,y phục vương máu đỏ đầm hai vạt áo.

-"Điện hạ,tất cả quân lính đều hôn mê bất tỉnh."Giọng điệu như chút bỏ gánh nặng

-"Việc này ta cũng sớm nghĩ tới." May mắn không thiệt hại nhiều.Hắn nhu chặt mày nghĩ ngợi.Là kẻ nào có gan lớn tới vậy?

Thần sắc Thủy Vũ Băng không tốt tiến lại đám thi thể còn nằm đó nâng tay xé toạc vạt áo.Tâm tình theo đó chuyển biến xấu dần.

-"Huynh mau xem"

-"Kỵ binh Chu La." Chết tiệt,bọn chúng dám? Kim lại cảm xúc trong lòng

-'AZ nha,thủ này không trả Thủy Vũ Băng ta nguyện đem tên mình viết ngược lại.Hừ.Bất quá Hai người bọn huynh không phải nên cảm ơn ta một tiếng sao,không phải canh gà còn có giải được liệu giờ còn đứng đây?'" Thủy Vũ Băng sửa sang lại y phục,không quên tự đem công bản thân kể ra.Ai kêu nàng tự đứng nổi đóa đem lên chi được bỏ vào canh gà.Liên Chi được của nàng vốn dùng bỏ máu,tăng khí huyết được chế tạo từ linh chi ở Cốc ,vốn các thuốc trị thương khác đa phần đều có thuốc mê giảm đau nên nàng tiện tay chế thêm ít giải vào thành phần của Liên Chi cốt giữ tinh táo ,thật không ngờ có ngày thứ này giúp ích đến.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tướng Soái Ca Ngón Tinh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Sau vụ đột kích bán doanh bất thành tối qua Thượng Dương Quân tức giận một hồi.Từ trên xuống dưới ngay cả phó tướng cũng bị trách tội không kém.Ngay cả Lão tướng lâu năm thường ngày mặt không đổi sắc cũng tái mét mặt mày nhận tội thất trách,người bị cắt bổng lộc một năm kể cả về thăm nhà.Đột xuất ngủ về thăm cổ hương của chúng binh sĩ cứ thế mà biến mất.Dù bất mãn cũng chẳng thể kêu,không những vậy còn kiểm tra quân doanh gay gắt đề phòng trường hợp hôm qua xảy ra thêm lần nữa.Tăng cường tuần tra,tăng cường tập luyện.Chủ soái cả ngày mang vẻ mặt như thể ăn tươi nuốt sống khiến chúng binh sĩ không dám lơ là.

Sáng,thỏa mái ngủ tới khi mới trời lên qua ba sào,Thủy Vũ Băng vươn vai chán trườn.Cái bi kịch này bao giờ mới kết thúc đây? Nàng muốn phiêu lưu làm anh hùng ngoài kia,thỏa mãn ước mơ của mình chứ không phải ngày ngày nơi này ăn rồi lại ngủ.Ngồi bật dậy,nàng chớp mắt.Đứng,mười năm ngày.Trong mười năm ngày nàng nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ rồi khỏi đây.Sau đó chu du khắp nơi bỏ bê là nhà.Đứng vậy.Hôm hớ với quyết định của bản thân,Thủy Vũ Băng tự thưởng cho bản thân một cái cười lớn.Soái ca a,đồ ăn a..đội bản cô nương.

Vắt chéo chân,nàng liền đem theo vẻ mặt hờ hớ tới gặp Thượng Dương Quân.

-"Ca"

Bước vào đã thấy đủ mười hai con mắt dõi theo,thấy mình thất thố Thủy Vũ Băng vội sửa lại phong thái.

-"Ra là các vị đều ở đây.Thật tốt quá."Tập chung đông đủ ở đây chi vậy? Có tiệc tùng gì a.Xem sắc mặt ai cũng không tốt lắm,Thủy Vũ Băng nhìn lướt qua một hồi mới nhận thấy không khí có phần....Trước thư án,vị đại cao đó không khá hơn là mấy.Mặt còn đọng lại nét âm lãnh,bất giác nàng rung mình.

Đỡ đi phần nào nhờ sự xuất hiện của nàng,Thượng Dương Quân mở lời "Vũ Băng muội có chuyện gì sao?"

Chợt nhớ tới chuyện đêm qua,nàng à một tràng dài.Ra là vậy.Thảo nào trông thấy nàng mấy vị tướng lão kia không mở mồm nói năng vô lễ.Há há.Cho các ngươi sướng,biết vậy nàng đã tới muộn hơn chút.Chi ít cũng phải chân đứng không vững mới thôi.

-"À cũng không có gì.Muội tỉnh trà thù bọn chúng."

-"Chu La sao?"

Thượng Dương Quân bất ngờ hỏi lại,nếu không có vị nghĩa muội này hẳn hẳn cũng không nguyên vẹn ngồi đây.Hào cảm với nàng liền tăng vài phần.

-"Tất nhiên.Động đến muội còn mong yên ổn sao? Nằm mơ đi.Thù này không trả,tên muội liền viết ngược lại."

-"Quân Chu La lớn mạnh,không biết Thủy cô nương muốn trả thù bằng cách nào?"

Trừ Quang lên tiếng,đã bỏ đi giọng điệu khinh thường nàng,hắn chuyện hôm qua đã được nghe nói lại.

-"Đúng vậy,quân ta sau ba trận đánh trực diện đã chẳng còn nhiều.Có giữ được biên giới giữa hai nước hay không càng không thể nói trước.Bị đánh bại chi còn vấn đề thời gian nữa."

Thao Liệt vốn ít tham gia vào cũng thêm lời.Nhìn tình hình hiện tại,Thủy Vũ Băng cười nhẹ.

-"Ta đã nói phải bắt quân Chu La hướng Thượng Dương cũng không phải đùa.Lấy ít địch nhiều không phải không có cách.Chi là xưa nay các vị chi nghĩ sao phải chiến thắng một cách anh dũng nhất.Chắc hẳn đối với kẻ sách của ta chi coi như cái khua môi của tiểu thư khuê phòng."

-"Muội có kẻ sách gì cứ nói"

Thượng Dương Quân như ngồi trong đống lửa.Hiện tại bất cú kẻ sách gì,chi cần có cơ hội thắng hẳn không thể bỏ qua.Nếu cứ định như vậy,thua là lẽ thường tình.

-"Yên tâm giao cho muội."

Mặt trời vừa xuống núi,đại bán doanh xôn xao một trận còi chiêng tập hợp.Chúng binh sĩ ủa nhau chạy ra xếp thành từng hàng ngay ngắn.Cặt đầu đánh giá,Thủy Vũ Băng đưa kèn báo hiệu ra thổi một tràng nữa.Quân giáo bên cạnh không dám nhìn,tò mò không biết này đây có chuyện gì.Ra đây là kèn ỏ cổ đại,không tồi.Nàng nhìn vò ốc lớn trong tay gắt gù,không tồi đầu nha,nàng thực thích cái này rồi đó.

Tiếng động vang vọng toàn doanh,đám người Thượng Dương Quân cũng bước từ trong ra,khó hiểu nhìn nàng Thủy Vũ Băng tươi cười đẩy mặt chạy lại.

- "Muội đây là muốn làm trò gì?" "Hắn nghĩ hoặc hỏi, muốn xem nàng bày trò gì

- "Muội cần 100 người.À không 50,50 người.Huỳnh mau cho muội đi."Thùy Vũ Băng hóm hờ, vẫn mân mê vỏ ốc lớn trong tay.

- "50 người? Muội chắc chắn là 50 người?"

chỉ vì muốn 50 người mà nàng đem cả bản doanh trên dưới hai vạn người tất cả triệu tất ra?Ngô Lỗi không nén được cười suýt thành tiếng.Khuôn mặt Thượng Dương Quân cũng nhin cười đến đồ ỉm.Đây là cái loại tình huống gì?

- "Đừng.Sao cười chứ!"

Thùy Vũ Băng nhất thời nổi đóa.Sao? Có gì hay mà cười?

- "Ta cho muội 50 người."

Thượng Dương Quân trịnh trọng gật đầu,môi vẫn hơi nhếch lên.

- "Còn nữa,tất cả binh lính từ mai huấn luyện theo cách của muội."

- "Được."

Vẫn một thân huyết y phiêu phiêu trong gió,trời về đêm gió lớn,Thùy Vũ Băng một thân mang nét cười.Lâu lâu mới khởi động chân tay a.Nhìn đám binh sĩ cả người còn mang giáp một đồng ngay ngắn trước mặt,nàng thở dài.

- "Toàn bộ đem theo cung tên,bỏ kiếm lại."

Phân phó xong,toan bước đi thì giọng quen thuộc chặn lại.

- "Thùy cô nương."

- "a,Ngô Lỗi huynh,trực tiếp gọi ta Thùy Vũ Băng được rồi."

Thùy cô nương,Thùy cô nương,nghe chả hay tạo gì.

- "Được.Cô nương tính đi đâu?" "Đêm hôm khuya khoắt,vừa rời khỏi tại của nhị hoàng tử lại gặp nàng một thân đèn đuốc sáng trưng.

- "Doanh trại Chu La." "Nàng đây là muốn thử xem bản doanh bên kia có gì khác biệt nơi này.

- "Không được,rất nguy hiểm.Cô nương đã hỏi qua điện hạ?"

Ngô Lỗi thẳng thừng nói.Đột nhập doanh trại địch nhân nguy hiểm trùng nào,chưa kể chỉ với từng này người.Điện hạ nếu biết,chắc chắn sẽ không để nàng mạo hiểm.

- "Huỳnh yên tâm.Mạng ta lớn lắm.Cũng không phải nguy hiểm gì.Bọn họ đã theo ta tất nhiên ta sẽ đảm bảo họ toàn mạng trở về không mất một cọng lông."

Nàng đưa tay chỉ nhóm người đang đợ lệnh.

- "Nhưng..."

- "Huỳnh muốn đi cùng không? Đảm bảo vui lại an toàn tuyệt đối." "Cắt ngang lời Ngô Lỗi,nàng cười hóm hờ.Sa che mặt nàng đã bỏ luôn rồi,thay vào đó nàng đã cẩn thận dịch dung đi.Thể này vẫn an toàn hơn mang cái thứ vương vũ kia.Tuy không phải sắc nước nghiêng thành,bất quá gương mặt hiện giờ của nàng cũng coi là thanh tú.Đôi môi đỏ mọng mờ ra,để lộ hàm răng trắng tấp,Ngô Lỗi ngáy người.

- "Đây là dung mạo thật của nàng sao?"

- "Tất nhiên là....không." Thùy Vũ Băng trả lời lại.Nếu để dung mạo thật của nàng xuất hiện trước mặt người đời vậy không biết sẽ thế nào? Đôi lần nàng tự hỏi như vậy.Nhưng nàng biết điều đó không nên.

- "Xuất phát,muội đi đây." Tùy Vũ Băng tiến về phía trước ,tiểu binh nhỏ theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tướng Soái Ca Ngôn Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Doanh trại Chu La đóng phía nam dãy núi Hiên Miên,canh hai khuya khoắt vẫn cùng chúng binh sĩ vật lộn.Thùy Vũ Băng khóc không ra nước mắt,liệu nàng quyết định đúng hay sai đây?

Thoảng xuống tới chân núi,ánh lửa sáng chói cả vùng trời.Binh sĩ Chu La kẻ qua người lại đem doanh trại bao vây chặt không kẽ hở. Ngô Lỗi đã cho quân dập tắt ngọn đuốc từ bao giờ,tiền lại gần nàng không tiếng động.

- "Theo ta vẫn lên quay lại,đừng manh động."

Chất giọng trầm kè ngay tai.Để phòng bị phát hiện ,khoảng cách của Thùy Vũ Băng cùng Ngô Lỗi bắt giắc kéo lại gần.Trong không khí,hắn còn ngửi được mùi trầm hương thoang thoảng lưu luyến đọng lại.Thùy Vũ Băng mắt không rời,tim không đập đứng lên quan sát cho kĩ.Phía nàng có cây cao bao phủ gần như che hết tầm nhìn.Lâm bảm tính giờ nàng không khỏi thắc mắc.Chết tiệt,không phải chưa nhận được thư chứ.

Mái miết một hồi quan sát,dưới chân nàng truyền đến cảm giác lạnh lạnh,thứ gì đó nhỏ con trong bóng tối không ngừng uốn éo thân mình cứ thế men theo y phục nàng trườn lên.Ngô Lỗi cả kinh một trận,rút trường kiếm bên hông toan vurôn lên. Là Kim ti xà.

- "Đừng,của ta."

Động tác nhanh lạ,từ khi nào kim kiếm đã chặn ngang trường kiếm kia.So với trường kiếm,kim kiếm chỉ mảnh khảnh không lực đâu,thể như không chịu nổi nhưng không dễ khuất phục.Vàng rỗng lấp lánh,kim kiếm trong tay nàng tự phát ra ánh sáng kinh người.Trông tuy đơn giản thật ra lại không đơn giản.Quan sát kĩ sẽ thấy chuỗi kiếm được trở ti mi chi chít hoa văn lạ.Mỗi một nhụy hoa liền mang theo viên đá hồng lựu đỏ thắm.Một viên bé xiu thế nhưng khó ai ngờ quý đời ra tiền liền ăm đi 3 ngàn lượng vàng. Hàng trăm bảo quý hiếm a.

Hắn chưa kịp thấy rõ,kim kiếm kia đã biến mất trước mắt.Kim ti xà yên lặng quấn quanh cổ tay nàng nhắm mắt thế đã ngủ.

Ngô Lỗi trong lòng xúc động không thôi.

Kim ti xà là loại rắn độc cực hiếm.Không giống các loại rắn khác dễ dàng thuần hóa.Chúng cao ngạo

mang cổ khí thế vương giả.Kích thước một rắn thời kì phát triển qua lớn lắm cũng không quá ba mươi li.Qua ba giai đoạn,lúc mới sinh trên thân liền mang màu xanh lục,trông qua bảy phần tương tự loài rắn nước thường gặp.Tuy nhiên đặc điểm nhận dạng dễ phát hiện nhất là trên đầu chúng mang cổ vương miện nhỏ,do đó liền được mang danh Xà Vương. Qua thời gian sinh trưởng dần,đạt tới hạng cực phẩm toàn thân liền mang màu vàng rờng,mắt xang lục,bỏ đi lớp vỏ trước kia,vương miện đó rực càng thêm tô điểm sự trân quý.Danh sĩ giang hồ từng nói"Gặp Xà Vương đã khó,Thuần phục Xà Vương lại càng khó." Bao người biến đến Kim Ti Xà cùng lắm được xem qua sách ghi lại.Cả một cuộc đời người chưa chắc có thể diện kiến qua.

Bởi vậy độc của Xà Vương tuy là hàng thượng đẳng.Chưa từng có thuốc giải lại thành vật hiếm có trên giang hồ.Nếu không phải đã từng thấy qua ghi chép trong sách của gia gia,Ngô Lỗi hẳn chỉ sợ không thể nhận ra.Thâm tâm hẳn lại một hồi nhộn nhạo,không phải ai cũng chế ngự được Xà Vương,người thường chưa quá ba thước đã chết ngay tại trận.Trong lòng hắn,cư nhiên mang nàng khám phục một hồi.

- "Ừm...tiếp theo tính thế nào?"

Hắn cũng không phải không thấy bóng trắng chạy vụt qua đó.Chỉ là kinh công của người nọ quá nhanh.Thật hồ thẹn,ngay cả sự phụ hắn tốc độ thực không thể sánh bằng,nếu quan sát không tốt,hắn đã không thể thấy.Đến đi trong

một cái chớp mắt.Chứng minh là,bình sĩ dù đã dán mắt nhìn chăm chăm vào bản doanh kẻ địch vẫn chẳng có kẻ nào nhận thấy qua.Cao thủ.Trông Thủy Vũ Băng ánh mắt lóe sáng trong chốc lát,hắn do năng an bài.Ngô Lỗi trong lòng chột hiệu,ngày đầu nàng tới đã thuận lợi dùng không quá ba chiêu liền đem Nhị hoàng tử đã thương.Lần hai trông thấy là lúc bản doanh bị tấn công bất ngờ.Trước đây hắn còn sợ một nữ nhi như nàng gặp phải bất chắc với đám hắc y nhân kia.Qua thật sau lần đó hắn ngộ ra được không ít,chính là dùng trông vẻ ngoài mà đánh giá.Đôi mắt hàng trăm tên hắc y nhân kia,chiều thức của nàng hạ tay vẫn chỉ như mèo vờn chuột.Ai lại có thể nghĩ tới một tiểu cô nương tay chỏi gài không chặt lại có võ công xuất quỷ nhập thần như vậy? Người bên cạnh nàng hẳn cũng không phải dạng tầm thường.

-“Chờ thôi.”

Thủy Vũ Băng nở nụ cười.Hắc hắc.Đám mưu sát bản cô nương.Ta xem các người làm sao đây.

Gương mặt nàng cứ thế mang thêm một tầng hào quang.Trong bóng đêm,đôi đồng tử theo đã lấp lánh.Vừa dứt lời năm ngón tay thon dài trắng muốt cứ thế ẩn hiện dưới ánh trăng,hạ dần từng ngón một đến khi cả bản tay được hạ xuống hết doanh trại bên kia bận rộn là ó một trận,từng lều một tắt cả binh sĩ đều ủa ra huyền ảo không thôi.Ngô Lỗi ánh mắt thâm tình hướng nàng thay cho câu hỏi‘Có chuyện gì vậy?’. Đáp lại vẫn nụ cười như vậy,càng ngày thêm sâu. Nhìn đến thời cơ,nàng đưa tay ra hiệu quân mình.

-“Phóng hỏa tiến”

Oai dũng như thế tướng sĩ ,thanh âm đều đều cất lên lại vang vọng cả vùng. Quả thực nội lực thâm hậu.Lời được cất lên một lần,tiếp sau đó thêm ba bốn lượt vọng lại từ tứ phía,hỏa tiễn cứ thế sáng rọi trong đêm.Không khí đầy mùi dầu hỏa,tên bay vù vù dày đặc ngất trời.Viền cảnh thực đẹp mắt.Đặc tội với ta? Chờ kiếp sau đi.Thủy Vũ Băng chép miệng,bất quá cũng không thể trách nàng được a.Từ khi cha sinh mẹ đẻ...không đúng,phải là từ khi thế giới này tiếp nhận nàng,chưa từng có chuyện kẻ đắc tội với nàng có cuộc sống an nhàn.Có trách hãy trách kẻ cầm quân lại là một lão già trông thực mất thiện cảm.Nếu đổi lại một tên tướng quân như Ngô Lỗi hay biểu ca Thượng Dương Quân,nàng a,sẽ mất nhắm mắt mở cho qua.Miền đẹp,nàng duyệt qua hết.

-“Ha ha ha” tự hồ thẹn với suy nghĩ của mình,Thủy Vũ Băng khá ố cười lớn ba tiếng.

Một màn trước mắt này,Ngô Lỗi chưa từng nhìn qua càng không dám nghĩ đến.Thứ đang đập bên trái cứ thế treo lơ lửng,vạn nhất...

-“Tiểu thư,đã hết cung tên.”

Tên hán binh thật trọng báo lại,mắt không rời doanh trại đang sáng rực biển lửa kia vẫn vang vọng tiếng hô hào ‘Báo vệ Tề tướng quân!’‘Di chuyển lương thực!’‘Cẩn thận có bao vây’ đầy tiếc rẻ.Thủy Vũ Băng cũng không kém phần,ai nha,là nàng chưa đã a.Mới là hun chút khói thôi,sao lại hết cung nhanh vậy chứ.Biết vậy đã dặn mang thêm chút đinh.

-“Chỉ bằng.”

-“Làm người không nên quá tham lam.Được một bước lại muốn tiến thêm một bước.”

Tên binh lính còn muốn nói gì đó ,nàng vội cắt ngang.Suy nghĩ của hắn sao nàng không rõ,là muốn thừa cơ nước đục thả câu đây mà. Nhưng làm người chỉ ít nên có chút lương tâm a.Cùng là người với người,nàng còn muốn tích thêm chút đức cho con cháu đời sau.Nghe vậy tuy phía sau mấy chục con mắt đổ dồn chờ quyết định của nàng,xong lại không phục hưởng sang vị tướng quân anh tuấn nào đó vẫn bộ dáng trầm ngâm.

-“Dù Ngô tướng quân có đồng ý.Ta cũng sẽ không để các vị xuất quân.Đừng phí công vô ích.Mượn người,ta liền có chức trách quản giáo các vị.Đem từng người một sợi lông to bỏ đám cho tốt.Tuy là quân địch,bất quá cũng là người.Ta còn muốn tích chút đức mọn.Lui quân.”

Bạn đang đọc truyện *Áo Tướng Soái Ca Ngôn Tình* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thế Trận

Lặn lội về tới bản doanh đã canh bốn,nàng thực tự khâm phục bản thân vô vàn lợi hại,có thể rời doanh liền hai canh giờ.Hiện tại,cảm xúc cao hứng kia qua đi,con buồn ngủ kéo mắt nàng sớm dính chặt vào nhau.

-“Ta cần ngủ a,tạm biệt Ngô huynh”

Thủy Vũ Băng quay người lại,miệng nhỏ mở lời chào ,mắt đã dán vào nhau,không đợi ai mở miệng,cũng trực tiếp không cần biết Ngô Lỗi thực đã nghe rõ hay chưa,nhún chân chuẩn thẳng Ngủ...

Sáng sớm vẫn như thường lệ,gọi là thường lệ quả có phần không đúng.Đêm qua thiếu giấc, nàng cũng phải ngủ bù a.Một mạch liền gặp chu công đến tận giờ thìn.Lật lật chỉnh trang lại đầu tóc y phục.Cũng hơn chục năm ở thế giới này qua cũng chẳng ít gì,bất quá tới nay kiểu tóc nàng làm qua cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.Lấy dài lụa màu huyết trực tiếp buộc no.Xong. Nhanh gọn lẹ. Vừa mở cửa lều,tên tiểu đồng thân cận của Thượng Dương Quân đã chờ tự khi nào.

-“Tiểu Thư,diện hạ cần gấp.Thỉnh.”

Thủy Vũ Băng lùi lại hai bước,không phải chết,nàng còn chưa ăn a.Đây rõ ràng là muốn tra tấn nàng.Theo tên tiểu tử đó tới trường của Thượng Dương Quân,nàng liền nghĩ thấy mùi nguy hiểm.Không phải trách nàng sao không san bằng doanh trại Chu La chứ?

-“Biểu Ca.”

Thủy Vũ Băng tiến vào,một thân y phục màu huyết nhẹ bay lên,thoắt cái liền diện kiến trước mặt hắn.

Thượng Dương Quân về đã đợi từ lâu,thấy nàng liền xúc động.Chút nữa bật dậy ngay khỏi thư án.

-“Vũ Băng,chuyện đêm qua thực nguy hiểm.”

Thượng Dương Quân gần nhẹ,hắn chỉ nghe nàng xin 50 người,cũng không nghĩ liền chạy đi tập kích địch.May mắn nàng trở về một thân an toàn.

-“Ca.Không vào hang cọp sao bắt được cọp con.Vì huynh quá thận trọng.Ta biết,thận trọng quả là tốt.Bất quá,huynh thử nghĩ,quân ta đã tổn bao nhiêu người.Đôi khi có một số việc cần sự quyết đoán.”

Đầu óc thoáng thông suốt,nàng nói liền mạch,giọng nhẹ nhàng không rõ biểu cảm.Muốn làm bậc quân vương cần nhất vẫn phải đủ độc,đủ quyết đoán. Mà trên người Thượng Dương Quân,nàng nhìn ra cái gọi là quyết đoán kia..hiển nhiên không tồn tại.

-“Thời gian quả thực không có nhiều,ta quyết định mọi việc đều đem an toàn lên đầu.Huynh đừng lo lắng.Ta biết điều huynh lo sợ là vạn nhất quân Chu La tập kích lại.Bất quá huynh an tâm.Lương thực của chúng đã cháy phân nửa,tạm thời trong nười năm ngày chắc chắn sẽ không làm liều.”

Đã già nửa tháng rồi,nàng không thể ở lại đây lâu hơn.Việc buôn bán của Vũ Trần Phương khi nàng đi chỉ mới vào quỹ đạo.Tuy Lục thúc quả là người tài,trông coi buôn bán giúp nàng hiển nhiên không có vấn đề,chi là nàng vốn muốn tới An Chân một chuyến.Đã tính toán mở rộng thị trường Quan trọng nhất...ở đây rất chán a.

-“Được.Muội an toàn là được.Ta đã hứa với người mẫu hảo hảo chăm sóc muội.Nếu muộn xảy ra chuyện gì,kể làm ca ca đây biết nói sao với người mẫu.”

Tuy thời gian tiếp xúc không lâu,bất quá hắn cũng hiểu được vài phần tính cách của nàng.Đem nàng trực tiếp coi như muội muội ruột thịt.

Sáng sớm nay,Ngô Lỗi đem toàn bộ chuyện tối qua sơ lược lại cho hắn.Phải biết tâm can hắn nóng như lửa đốt.May thay,nàng không có mệnh hệ gì.Nếu không hắn không biết nên thế nào đối diện Thủy Mạn.

-“Hiện tại,cần nhất chính là chinh đồn lại quân ngũ.Mèo dù có thêm móng vuốt vẫn hoàn mèo.Tuy nhiên,bỏ ra công daya đồ ắt có ngày thành tính.” Thủy Vũ Băng nói.

-“Muội có kế sách gì?.”

-“Trước tiên,nâng cao thể chất.Sáng liền tăng cường chạy bộ 10 vòng quanh bản doanh.Trưa liền tập trận đồ.Tối tập thính ứng trong bóng tối.Liên tiếp trong vòng 10 ngày.Trận đồ ta đã sớm bày xong,còn phần các vị tướng quân đây xem qua chinh đồn lại sai sót.”

Rút trong ngực ra một tập giấy lớn,Thủy Vũ Băng đưa lại cho các vị bộ lão sớm bị lắng quên coi thử.Đây là cái tiền lệ từ một trận đồ cờ vậy ở hiện đại nàng được coi qua.Lần đó tên tiểu tử cùng bản văn mở cờ vậy_Cái từ sớm bị lắng quên từ lâu.

Hàng ngày tới lớp cũng chỉ thấy hần ôm bàn cờ vây ngắm nhìn,cứ chăm chăm như thể trông kẻ thù truyền kiếp,lâu dần thành quen sớm đi vào trí nhớ.Sau vì tò mò,nàng cũng thỉnh qua hần chỉ dạy .Tay nghề hiện tại tuy không coi là cao thủ,bất quá thời đại khác nhau,nàng ở đó được chiêm ngưỡng nhiều thế trận hơn,cứ vậy mà áp dụng

- "Này,..."

Hết xanh lại trắng,từng người một biểu cảm thay đổi còn phong phú hơn tác kè a.

Nàng khẽ cười trong lòng.

- "Điện hạ.Người xem."

Thao Liệt ánh mắt chợt động,liền liếc qua kín đáo nhìn nàng.Hai tay cầm trận đồ như trân bảo bước nhanh tới đưa cho Thượng Dương Quân.

- "Này...là muội làm?"

giọng nói khàn khàn cất lên run run cố kiềm chế, bộ dáng quý hoàng từ tiêu sái, đã biến mất không còn bóng dáng.

- "Cũng có thể coi vậy."

Nàng cũng không phải loại không biết nặng nhẹ.Nếu nói đến thế giới kia của nàng.Có khi liền cho rằng bản thân nàng bị điên cũng không chừng.

Thượng Dương Quân ngậy người,tất cả gần như không nói được gì,chân chân nhìn nàng chăm chú.Khiến nàng liên tưởng đến bộ dáng của loài dã thú đang trông chừng con mồi.Đây...là cái tình huống gì?

- "Trận đồ này thật quá hoàn hảo.Cho đến nay,bình thư ta đã đọc qua rất nhiều.Bất quá chưa từng gặp thế trận nào như này." Thượng Dương Quân ngăn ngọ nói,mắt dán vào thứ trong tay.Biểu muội này,càng ngày càng khiến hần nổi lên sự khâm phục.

- "Được.Trận đồ là do muội tạo.Huấn luyện binh sĩ liền để muội phụ trách đi."

Thượng Dương Quân ngẩng đầu nhìn nàng, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Sắc mặt Thủy Vũ Băng gần như cứng đờ,dưới ánh mắt tin tưởng của Thượng Dương Quân mà rở khớ rờ cười.Gì chứ? Nàng sao? Cứ cho rằng Thượng Dương Quân tin tưởng nàng đi. Bất quá,sắp tới ngày ra mắt mẫu y phục mới cho Vũ Trần Phương,nàng chưa thiết kế ra a.

- "Ca,muội dù sao cũng là nữ nhi.Chuyện này tốt hơn nên để Ngô Lỗi tướng quân phụ trách đi.Người thông thạo sẽ tốt hơn a."

Nàng nhìn Thượng Dương Quân nói,quả thật có muốn, nàng cũng chưa chắc dạy được sớm vậy.Chưa kể đến lão đại phu ở đây tay nghề kém vậy,cho tới ngày nàng rời đi,sẽ tích cực truyền tay nghề cho lão.Tránh đầu ra người chết oan.

- "Điện hạ,việc này hãy giao cho thần."

Ngô Lỗi bước lên,tay cầm quyền,cúi người cung kính.

- "Được.Vậy giao cho người."

Bạn đang đọc truyện *Áo Tương Soái Ca Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Hồi Kinh

Từ sau khi thực hiện huấn luyện theo cách của nàng,quân binh thể lực nâng cao không ít.Cứ thể cuộc sống của nàng lại âm thầm lặng lẽ như trước, ngày đầu còn chưa quen,Ngô Lỗi có vài lần tìm nàng thỉnh giáo.Đến nay đã một tháng nữa qua.Chính xác kể hoạch rồi đi của nàng đã hoàn lại nửa tháng.Một tháng qua gấp bao chấn động,quân Chu La sau mười năm ngày âm âm kéo đến ôm thù quyết một lần dẹp sạch đường tiến vào đất Thượng Dương.Bất quá,dù mới nửa tháng,quân binh đã sớm thành thạo trận đồ ,một trận hại địch nhân tổn thất phân nửa,con số quả không nhỏ.Tuy quân Chu La chưa bỏ ý định xâm chiếm,nhưng không chống đỡ được lâu. Ngô Lỗi quả không khiến nàng thất vọng.

Vẫn như thường lệ,Thủy Vũ Băng sáng sớm đã chạy tới phòng thuốc.Loanh quanh trong phòng một hồi,toan ra ngoài hít thở không khí,tiếng ngựa hí bất chợt khiến nàng chú ý.Kéo theo đó hàng loạt tiếng ầm ì,huỳnh kéo không thôi.

Trên lưng,một hải tử nhỏ con nhanh nhẹn,tay ghim cương ngựa phất tà áo sang bên nhảy xuống.Thân bạch y phục phiêu phiêu trong gió,hoa văn màu bạc thêu nổi lóa mắt mang tư vị lãnh lạnh.Vừa nhìn,Thủy Vũ Băng liền kết không thôi.Nhìn lên gương mặt lại khiến nàng giật mình,hải tử này là quả khá ái đi,môi mòng khề đưa lên mang ý cười.Đôi đồng tử từ lúc tới chưa hề rời mắt.Lương theo ánh mắt hải tử,liền thấy Thượng Dương Quân đứng đó từ bao giờ,ánh mắt muốn vờ sùng nịnh.Nét mặt tươi cười khó giấu.Thủy Vũ Băng ngăn người,dừng nói là nam sùng đi?Tuy biết rằng người có tiền có ,quyền thường sinh sở thích quái dị,bất quá,kia,mới là hải tử thôi a.Nhìn đi,nhìn đi,đứa trẻ đáng yêu thế này.Tương lai chắc chắn trở thành mỹ nam tử.

- "Hoàng huynh."

Giọng non nớt cất lên,trong lòng Thủy Vũ Băng đồ 'à'! hai tiếng.Khóe môi nàng cứng ngắc. A,nguyên lai tiểu đệ đệ.

Thoắt cái,thân ảnh nhỏ con đã nằm gọn trong tay Thượng Dương Quân.Một lớn một nhỏ ôm nhau tha thiết,thời gian thế như dừng lại tại thời khắc này. Là sự sung sướng,cảm xúc vỡ òa trong hạnh phúc.

Đứng từ xa quan sát,thâm tâm Thủy Vũ Băng rung lên từng đợt,thể như sự vui sướng đó theo không khí truyền tới người khiến nàng vui lây.Từ bao giờ nhỉ? Hình như lâu lắm rồi,cảm giác này nàng không hề có nữa.

Phía bên kia,tay chân quấn nhau một hồi cùng nhau vui với vẻ về tiến vào lều trại.Chợt nhớ tới gì đó,hải tử khề vẩy tay thái giám phía sau tiến lại,đưa tay đón lấy một cuộn vải màu vàng óng ánh mờ ra đồng dạc hồ lớn.

- "Nhị hoàng tử Thượng Dương Quân tiếp chỉ."

Theo lời nói,toàn bộ binh lính có phạm vi ảnh hưởng liền 'phịch' quỵ xuống đất.

Thượng Dương Quân không hiện cảm xúc,mày kiếm không ngừng co lại.Đại biến?

Nàng giật mình không biết làm gì cho phải,loại tình huống này Thủy Vũ Băng chính là chưa bao giờ trải qua.Ồ hiện đại đã là thời cộng hòa xã hội,nam nữ bình đẳng,không còn nghi thức rườm rà như ở đây.Tuy nói mười mấy năm nơi đây,bất quá,nàng thân một nữ tử giang hồ,chưa từng học hỏi qua lễ nghi hoàng thất.Toan quỵ xuống,nhưng là ý nghĩ này xẹt qua rồi biến mất không tăm hơi.Bên kia cách chỗ nàng khá xa đi,lại cũng là không ai phát tác nàng ở đây.Nhìn Xuống dưới chân đã khiến nàng quả áo nào rồi.Bản thể này.Y phục giặt lâu lắm mới sạch.Thời thì thực tiếp bó qua.

Hoàng cung Thượng Dương

Cá căn phòng mở luyến mùi nhàn nhạt phát ra từ lư hương trên bệ.Lụa vàng óng ánh bao quanh.Trên mảng tường lớn,đỉnh vò số những viên dạ minh châu sáng chói một vùng.Hoàng long vờn viên dạ minh châu lớn nhất nằm chính giữa,khác với màu vàng nhạt của những viên còn lại,màu đỏ nhiễm rực cả một vùng.Hiền nhiên viên châu đó có thể sưởi ấm cả căn phòng.Sập mi nhàn đặt ngay ngắn một bên,tơ lụa rủ xuống hai bên,toàn bộ đều một màu vàng,đến cả vật trang trí,đều vàng ròng đúc thành.Ti mi tinh tế không thôi.Vừa nhìn đã biết thân phận của chủ nhân.

- "Bệ hạ,thánh chỉ đều đã hạ xuống."

Công công tóc hoa đâm đứng cạnh long sàng cẩn thận báo lại,điều chỉnh giọng nói khề nhất,hiển nhiên không muốn khinh động tới đối phương,lại thể như lời thì thầm với chính bản thân.

- "Ta đã biết,Lưu công công,ngươi lui xuống đi...khụ khụ khụ"

Tiếng nói trầm ôn qua một lớp màn che mờ ảo phát ra.Đã khá yếu nhưng vẫn cố chống cự,vừa rút lên ho lớn vài tiếng.

- "Vâng Bệ hạ."

Người được gọi Lưu công công nén tiếng thở dài,hoàng thượng bệnh suy yếu đã lâu,lần này triệu tất cả hoàng tử về kinh là muốn truyền ngôi vị.Ngày này,rất cuộc cũng tới.Tiếng thở dài càng thêm nặng nề.Tranh đấu hoàng tộc,chưa bao giờ rút.

Hú.....hú ...hú.....

Ngựa hí ba tiếng dài liền dừng hẳn,Thủy Vũ Băng vắt vạt áo sang bên uyển chuyển nhảy khỏi lưng ngựa đưa tay mở cổ kiệu phía sau.

-"Tiểu tử, mau xuống."

Kê bên trong còn đang mơ màng ngủ,nghe vậy liền giật mình mở to mắt.Mắt lớn nhìn mất nhỏ,hoang mang tột độ,ánh mắt liền đảo quanh một vòng.

-"Tỷ tỷ ,ngươi đưa ta đi đâu."

Gương mặt non nớt khẽ hiện ra.Trời đã tối mịt,cả không gian tối thui,ánh trăng mờ ảo phía trên bất quá chỉ giúp nàng nhìn thấy mờ mờ nay đã có khuynh hướng bị mây che phủ phần nửa. Gió lớn cứ thế thổi từng đợt khiến người khác rung mình.

-"Thị giác của ngươi thực tốt đấy."

Trời tối thế này,chính nàng đưa tay ra còn không thấy hướng gì tên tiểu tử này còn thấy nàng.Nàng nhanh tay đỡ khối thịt nhỏ bước xuống,không quên lấy tay nài treo trên lưng ngựa.Tùy tiện lấy thứ nhỏ nhỏ vẫn luôn cài bên hông Vừa thoát khỏi vạt áo nàng,thứ đó liền phát ra ánh sáng soi rọi đường đi phía trước.

-"Cẩn thận dưới chân."

Nhẹ giọng nhắc nhở,tay vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé kia,nàng liền đem khối thịt bảo vệ phía sau.

-"Tỷ tỷ,chúng ta đi đâu?"

Khối thịt nhàn mày,tuy cước bộ vẫn theo nàng,nhưng không ngừng hỏi

-"Tiểu tử,ngươi biết ta sao?"

Thủy Vũ Băng hỏi

-"Không biết."

Cục thịt nhỏ vẫn là tự nhiên lắc đầu,trả lời hết sức thực lòng.

-"Hay cho một câu không biết. Vậy ngươi không sợ ta bắt ngươi đi sao?"

Thủy Vũ Băng lại hỏi,chân vẫn không ngừng,chậm chậm nhìn đường.Hiện tại là rừng cây,còn chưa đi qua rừng núi.

Cục thịt nhỏ yên lặng ,hiển nhiên không ngờ tới nàng hỏi vậy.Tĩnh dậy liền thấy nàng _người xa lạ,tới giờ nàng đưa đi đâu cũng không biết. Vậy mà không khóc cũng không bắt náo.

-"Cục thịt nhỏ,ngươi yên tâm a.Bà cô nương ta có hai nguyên tắc.Không bắt nạt kẻ yếu và nhân nhượng với mỹ nam a. Tuy ngươi không hẳn là mỹ nam,nhưng lớn lên chắc hẳn không tệ ."

Thủy Vũ Băng hắng giọng cười mang chút trêu chọc.Cục thịt nhỏ này thực thích.

-"Ta từng gặp qua tỷ.Tỷ sẽ không hại ta đâu."

Chất giọng kiên định vang lên,chốc thoáng cước độ nàng dừng hẳn,xoay người.

-"Gặp ta? Khi nào?"

Thủy Vũ Băng tò mò.Hai ngày khối thịt nhỏ ở bàn doanh nàng chưa có xuất hiện trước mắt hẳn a.

-"Khi tuyên chi."

Khối thịt nhỏ đích xác là Thập nhị hoàng tử Thượng Dương Hạo Nhiên của Thượng Dương quốc,tiểu mỹ nam mà nàng gặp khi ở bàn doanh.

Thủy Vũ Băng giật mình không rời mắt khỏi Thượng Dương Hạo Nhiên,tâm trạng không biết diễn tả thế nào.Nàng là một thân võ nghệ,tự nói bản thân khinh công hơn người,so với tốc độ kinh công của nàng,dạng cao thủ chỉ sợ không phát hiện được.Lấy ví dụ điển hình Thượng Dương Quân,hắn còn không phát giác. Vậy mà khối thịt nhỏ này trông thấy nàng,còn khẳng định chắc chắn như vậy.Đây là nàng phải thất vọng về bản thân hay khá khen cho tên tiểu tử này quá tinh mắt đấy?

Thoáng cái thấy của động phía trước hiện ra,Thủy Vũ Băng nhẹ nhàng tiến vào,bên trong tối thui được thứ trong tay nàng thấp sáng.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tường Sói Ca Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đường Đi Gian Lao

Ngoài động,âm thanh lộp bộp cứ thế mỗi lúc càng to hơn rồi chuyển lớn hẳn.Thủy Vũ Băng nhìn trời than oán.Quá may là nàng trông trời đất đủ,nếu không hiện tại cũng chỉ còn cách dầm mưa.Kêu vài canh cây khô ngoài cửa,nàng nhóm lên một đống lửa nhỏ,vừa đủ giữ thân nhiệt.

Cục thịt nhỏ ngồi phía trong,dem động tác của nàng toàn bộ thu vào tầm mắt.Đồng tử hết trùng to rồi trùng nhỏ,hiển nhiên chưa thấy nhóm lửa bao giờ.Nàng cất tiếng hỏi nhẹ,tuy đoán đến bảy tám phần nhưng vẫn hỏi cho có lệ:

-"Chưa từng thấy sao?"

-"Chưa từng,ta là lần đầu xuất cung."

Thượng Dương Hạo Nhiên máy móc lắc đầu.

Nàng liền im lặng Đưa trẻ trong hoàng thất đều như vậy cả sao? Ấn lo mặc ám,chức cao trọng vọng nhưng không có tự do.May mắn nàng xuyên tới đây cũng là một thân tiểu cô nhi,chứ nếu như đứa nhỏ này,không chết vì bị đầu độc cũng chết vì buồn chán.Thượng Dương Hạo Nhiên ước chừng năm sáu tuổi,nhỏ như vậy,thế mà ngay cả tự do chơi đùa cũng không có.

-"Thượng Dương Quân hỏi kinh rồi,nhờ ta đưa ngươi theo sau."

Lại nhắc đến tên biểu ca đang ghét kia.Rời đi cũng không báo nàng một tiếng.Hại nàng tới khi hẳn lên đường hỏi kinh đến sớm hôm sau mới biết,cũng không gặp trực tiếp mà chỉ nhờ người chuyển thư lại vòn vẹn vài chữ.Ta đi trước,Hạo Nhiên nhờ muội chiều cổ theo sau.Vứt lại trọng trách còn lại cho Ngổ Lỗi.Cũng trách hẳn đáng ghét nhưng là nàng thật cao hứng,hỏi kinh a.... mỹ nam a,...mỹ nữ a.Haha.Cử thế Thủy Vũ Băng tức tốc gom đồ đạc,ôm Thượng Dương Hạo Nhiên còn đang say giấc lên đường.Đi liền một ngày không nghỉ,vốn nàng còn sợ tiểu tử nhỏ bất nááo làm chậm trễ chuyến đi,thăng tay đánh hẳn mê được.Lại không nghĩ khi tỉnh dậy hẳn cũng không có thái độ lớn gì.Bất ngờ không thôi.

Đến lượt tiểu tử im lặng,không khí cũng trầm xuống theo.Vốn Thủy Vũ Băng đã rất ít nói,vậy nên không ai mở miệng câu gì.Bỗng ,tiếng 'ục ục' nhẹ khẽ kêu.Tiểu tử nhỏ cứ thế càng cúi thấp đầu,hiển nhiên đang ngại.Đến giờ nàng mới nhớ,trên đường đi hẳn mê man một ngày cũng chưa được ăn uống gì.

-"Đây"

Chìa hai miếng đùi gà lớn được bọc lại cẩn thận và bao nước ra ,Thủy Vũ Băng dựa lưng vào tảng đá lớn phía sau chợp mắt.

Thượng Dương Hạo Nhiên hai mắt sáng lên đầy mong muốn nhưng vẫn bất động tứ chi.Lúc lâu sau đó thấy mắt nàng đã nhắm mới nhẹ nhàng cầm lấy.Tuy ăn có chút vội,nhưng phong thái vẫn tiêu điều tựa gió.

Thủy Vũ Băng vốn không ngủ,chi là đứa nhỏ này sinh ra trong hoàng tộc,dù ít dù nhiều vẫn mang phong thái hoàng thân quốc thích.Hắn là còn e ngại với nàng,mà việc vừa này đã thấy,hắn dù đói bụng cũng không mở miệng đòi hỏi.Vậy nên Thủy Vũ Băng cũng chỉ còn cách này.

Ngay lúc đấy,mây liễu khẽ chuyển động,Thủy Vũ Băng bật nhanh người đứng dậy khiến Thượng Dương Hạo Nhiên giật mình,suýt đánh rơi chiếc đùi gà trên tay.Cũng chưa kịp nói gì bên ngoài liền xuất hiện mấy chục bóng đen không tiếng động bao vây xung quanh.Vừa rồi mãi để ý Thượng Dương Hạo Nhiên nên nàng thực lạ là cảnh giác.Tiếng động bên ngoài rất khẽ,gần như không dễ phát hiện đủ cho thấy quanh đây đều thuộc hàng cao thủ.

-"Tiểu tử,ngươi ở đây.Tuyệt đối không được ra ngoài."

Đưa chân đạp tắt ngọn lửa,hai mắt Thủy Vũ Băng lóe lên.Nàng không chắc đám người này tới tìm nàng,nhưng ngờ nhờ người chúng nhắm đến là nàng,chi ít cũng không thể để hải tử này liên lụy.Loại tình huống này,vẫn nên một mình giải quyết thì hơn.

-"Bên ngoài có rất nhiều người sao?"

Thượng Dương Hạo Nhiên nháy mắt thấy Thủy Vũ Băng muốn rời đi liền hỏi.Bên ngoài có rất nhiều tiếng chân. Hoàng huynh nói,thính giác hắn rất nhạy.Mắt của hắn quan sát cũng rất tốt.Cũng bởi vì vậy, cung nữ thái giám bàn luận sau lưng hắn không ít cử thế vô tình lọt vào tai.

Ngay cả các ca ca muội muội cũng không chơi với hắn,phụ hoàng cũng không muốn gặp.Hàng ngày cứ lang thang trong cung thể như đứa trẻ không người thân,duy chỉ Thượng Dương Quân chiều cố hắn.

-"Oa,tiểu tử,không chỉ thị giác của ngươi tốt đâu.Thính giác cũng không tệ.Đấy,cho ngươi cái này. Ở yên đây đó."

Nàng cảm thán một câu,tiếng chân càng ngày càng đông.Không kịp nói nhiều , Thủy Vũ Băng liền giật thứ phát sáng dưới vạt áo ra ném cho Thượng Dương Hạo Nhiên.Trong động này không gian cũng nhỏ,thứ đó vừa vịn chiếu sáng cả động.Ít nhất tốt hơn lửa,nhờ đâu khi nàng không có ở đây,tên tiểu tử nhỏ lộn xộn,nguy hiểm không thôi.

-"Các vị không biết là người phương nào hiển nhiên lại bao vây ta?"

Thủy Vũ Băng chậm rãi bước ra,mưa cũng đã tạnh hẳn.Vì vừa mưa lớn,bùn đất dưới chân không ít,nàng dồn sức nhẹ nhất xuống chân ,tránh mỗi bước liền nún sâu xuống.

Vừa thấy nàng xuất hiện,đám hắc y nhân trao đổi ánh mắt cho nhau.Biết bản thân bị phát hiện liền ào ào từng đợt trong bụi cỏ nháy ra đường đao chém xuống người nàng.Trên những tán cây gần đó cũng không ít người.Một đao lại một đao,Thủy Vũ Băng chỉ tránh chứ không động thủ,cứ như vậy lác nhệ người tránh đao thương.Nàng trong đêm thoát ẩn,xiêm y màu huyết động theo thân ảnh .Sa che mặt cứ thế bay lên,yếu điệu mà có chút ma mị.

Thủy Vũ Băng không có nghĩ tới đám người này trực tiếp không nói năng gì mà khai đao múa kiếm.Mỗi một động tác thể như muốn đoạt tính mạng của nàng.Tốp hắc y nhân bị nàng vòn qua vòn lại hơn chục chiêu nhìn nhau ánh mắt không biểu cảm gì,tốt độ bình tĩnh tiếp tục hướng nàng lao tới.

Chợt cảm thấy phía sau không ổn,tay áo Thủy Vũ Băng phát lên phóng ra âm khí chuẩn xác,tên đó không kịp phòng bị liền ngã vật xuống đất,dòng tử nỏ tơ máu đỏ au tắc thở chết.Đám hắc y nhân thấy vậy lao vào càng nhanh hơn,mỗi chiêu thức lại ngoan độc hơn vài phần.Từng chiêu thức của hắc y nhân Thủy Vũ Băng đều thu vào tâm mắt,rõ ràng có phần lộn xộn,nhưng vẫn có sự liên kết chặt chẽ với nhau hẳn là của bang phái nào đó.Tuy vậy nàng chưa từng thấy qua các chiêu thức trên giang hồ nhất thời không đoán được lai lịch hắc y nhân.

Hắc y nhân thân hình trắng kiện,mỗi chiêu thức xuất ra đều là chiêu đoạt mạng,nàng âm thầm tán thưởng kẻ nào huấn luyện ra cái tổ hợp này cũng quả là bài bản.Cao thủ cao thủ.

Phiêu phiêu trong suy nghĩ,vừa hoàn hồn lại một kiếm chém tới dự ngay cổ nàng,Thủy Vũ Băng xoay người,đem kim kiếm xuất ra.Thoát ân chém tới yết hầu hắc y nhân,một kiếm đoạt mạng.Ra tay nhanh lạ đủ ngoan độc,đến một tiếng kêu chưa kịp phát ra khỏi miệng liền mất mạng.

-"Ta và các ngươi không thù không oán,hà tất các ngươi phải liều mình tới vậy.Chi cần khai ra kẻ đứng sau,ta liền đem các ngươi thả đi."

Nháy mắt Thủy Vũ Băng đã coi bỏ nét cười cợt trên mặt,ánh mắt thập phần giá lạnh.Xung quanh tàn ra hân khí.

Thay bằng câu trả lời,lại một đao nữa chém xuống người nàng.Khi nàng hỏi vậy,chúng cũng không có ý định đàm phán,hắn là quyết liều chết.

Kim kiếm trong tay Thủy Vũ Băng lại vung lên,doạt đi liền hai sinh mệnh.Lúc này âm tiễn từ đâu liền phóng tới,đám hắc y nhân nhanh lẹ tránh đi,duy chỉ còn vài tên xấu số mất mạng tức khắc.

Pháo xanh nổ lên,sắc mặt đám hắc y nhân đại biến,trong khoảng thời gian nửa chén trà nhỏ biến mất không còn tăm hơi,ngay cả xác trên đất cũng mang theo sạch sẽ.Thủy Vũ Băng không thèm đuổi theo,tò mò hướng mắt về phía âm tiễn vừa phóng ra.Chỉ thấy bóng người thướt tha đang đi tới vừa nhìn liền biết nàng không có vô công.Đến khi gần hơn một chút,Thủy Vũ Băng mới nhận thấy còn có bóng dáng một nam tử không nhanh không chậm theo sau.Trời đêm vốn đã tối,nam tử vận bộ y phục đen.Nhất thời lẫn trong màn đêm khiến nàng không kịp phát giác.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tướng Soái Ca Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Phu Thê Kỳ Lạ

Đôi nam nữ cước bộ không nhanh không chậm tiến tới,chẳng mấy đã đứng trước mặt nàng.

Nữ tử một thân vận y phục phấn hồng.Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng nhưng không mất đi vẻ mỹ lệ.Đặc biệt khí chất trên người nàng tàn ra kết hợp với dung nhan tuyệt mỹ cả người xinh đẹp.Dáng người yếu điệu thướt tha,bất quá có gì đó không đúng.

Nhìn sang phía nam tử,tuy ăn mặc đơn giản nhưng không mất đi phong thái.Y phục hòa vào bóng tối,ánh lên vô văn viên hoa văn nổi màu bạc phối phản tay áo,theo mỗi cước độ không ngừng di chuyển,thể như đang chạy nhảy xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tướng Soái Ca Ngôn Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thích Khách

Sáng sớm nàng cùng hai người kia liền từ biệt lên đường.Tuy cùng đường nhưng là phu nhân kia cứ khẳng khẳng đi riêng.Hà,nàng cũng không thèm cướp phu quân của nàng ta đâu,cần chi khó chịu tới vậy chứ. Hừ.

Sương mù đông buổi ngấm vào tận tủy đã vội lên đường.Nhưng là Thủy Vũ Băng,thật không đáng tiếc.Xuyên qua rừng cây ,không khí ngày một trong lành.Ồ hiện đại,đã chẳng còn được tinh khiết như vậy nữa.Hít một cái,lại chỉ lo ngày mai vội chầu diêm vương vì ung thư phổi cũng nên.

Bỗng... con gió nhẹ chợt thoáng qua.

Không ổn!

Thủy Vũ Băng muốn hét to lên chửi trời.Đánh ngựa quay ngang đường,nàng định thần chừng nửa chén trà,lá cây xung quanh liền rung lắc nhẹ,tần số ngày càng mạnh dần.

Hàng loạt hắc y nhân như cũ đạp gió bay tới.Xe ngựa một lần nữa "được" vình quang nằm giữa. Ha ha.Qúa đầu tư rồi,nàng thăm tò mò không biết kẻ nào lại coi trọng nàng tới vậy?.Thủy Vũ Băng biếng nhác mở mắt nhìn sơ một lượt.Khoảng năm mươi tên. Nhìn hồ hấp từng kẻ,so với đám hôm qua ,nội lực có vẻ thâm hậu hơn vài phần.

-"Chư vị,tại hạ cùng chư vị không thù không oán.Hà có gì ép nhau đến bước đường cùng?"

Thủy Vũ Băng cất lời,miệng nói cho những kẻ trước mắt nhưng lại gửi gắm thâm ý tới kẻ chủ mưu sau lưng. Để ba lần bảy lượt thăm hỏi nàng như vậy,chẳng thể nào là kẻ vô danh tiểu tốt.

Chỉ thấy ,lời còn chưa dứt bốn phương tám hướng đều cùng lúc tiến đánh. Không nói một lời vô nghĩa.Hiển nhiên chủ ý chỉ muốn đoạt mạng của nàng.Thủy Vũ Băng mắt không động,mày không nhúu.Bình chân như vại không nhúc nhích.

Thân huyết đỏ bay lên,ống tay vung cao,hàng loạt kim trăm liền xé gió gim lên người nhân sĩ áo đen.Kẻ nhanh thì thoát một mạng,kẻ chậm liền ngã vật xuống,toàn thân chuyển màu đen ngòm.Bất động.

Hắc y đường như chẳng quan tâm,tới liếc mắt nhìn đồng bọn một cái cũng không có,tiến lên phía nàng.Lại một lần vung tay nữa,là một loạt sợi dây mảnh như tơ bắn ra chuẩn xác ôm lấy cổ hơn chục tên,rỉ mạnh.

Sợi tơ tuy mảnh nhưng bền nhọn vô cùng.Đầu của đám hắc y nhân lần lông lóc trên mặt đất,máu nhiễm đỏ cả một vùng,bất quá,thân huyết y đến một giọt máu cũng không dính phải.

Cảnh tượng trước mắt muốn bao nhiêu có bấy nhiêu quý dị.Thủy Vũ Băng mắt không thêm liếc toan quay đầu,bỗng nghe được phía sau lưng vang lên một tràng âm thanh quý dị, bèn quay đầu lại nhìn, không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Chỉ thấy đám xác chết kia hùng hồn vùng dậy,tốc độ nhanh hơn trước vạn lần,kẻ trúng độc mất mũi chẳng còn dạng người,trợn lớn.Đầu người nằm bất động dưới đất nay lại tự nhúc nhích mạnh dần,rồi thể như nam châm bay lên dính vào xác.Cũng không biết có 'cảm' đúng vào thân xác cũ hay không.

Gió hiu hiu thổi,cả khung cảnh đầy vẻ tiêu điều xác xơ.

Đồng tử xám tro mờ lớn,chi thiếu mức lòi con người ra ngoài.

Thủy Vũ Băng vãi mồ hôi lạnh,đưa tay rút kim kiếm ôm ngang eo chém vào kẻ vừa chạy lại.Một kiếm này khiến cái đầu vừa dính lại kia chẻ ra làm hai nửa,bất quá tên áo đen này lại đến cả rên rì một tiếng cũng không có, hệt như chẳng biết sợ hãi, hoảng loạn là gì, vô tri vô giác, không đau không đớn, tên nào tên nấy mắt đỏ ngầu, giống như lũ dã thú bị mất đi lý trí, chỉ biết vung đao xông lên trước như robot được lập trình sẵn.

'Zombie' là zombie.

Thủy Vũ Băng quay người,dùng tốc độ nhanh nhất bay tới ngựa.Một tay ôm hài tử trong xe còn ngủ say,một tay đeo tay nải lên vai.Kim kiếm nhanh nhạy chặt đứt khúc nối ngựa với xe,phi thân lên ngựa chạy thẳng.Toàn thân không thả lỏng.

Cũng không biết thúc ngựa trong bao lâu,phía sau đã không còn tiếng xé gió đuổi theo nàng mới kéo ngựa chạy chậm lại. Thân thể cương cứng dần thả lỏng.Không để ý, liền đã tới một trấn nhỏ.

Nơi này lại có thể xuất hiện xác sống?Sao có thể!

Trong lòng khẽ động,Thượng Dương Hạo Nhiên dụi mắt thức dậy,nhìn nàng,lại nhìn xuống ngựa.

-"Tỷ.Không phải ta đang trong xe ngựa sao?"

Cục thịt nhỏ đưa tay che trước mắt,chưa quen với ánh sáng.Môi mòng nấp mấy hời,chu lên đáng yêu vô cùng. Thật tiếc,hiện tại nàng đâu còn tâm trí trêu hấn.

-"Ha.ha..hóng gió,hóng gió.Đi kiếm gì ăn thôi."

Lúc lâu sau Thủy Vũ Băng mới hoàn hồn.Cười gượng gạo trả lời.Nàng thực có thể ví cơ mặt nàng hiện giờ đang co dật từng đợt.

Dừng ngựa bước vào một túp lều nhỏ nhưng khang trang sạch sẽ,Thủy Vũ Băng dặt tay hài tử theo sau,chọn một vị trí khuất nhất ngồi xuống. Là một thói quen của nàng trong khoảng thời gian gần một năm lẫn lộn giang hồ này.

Còn nhớ trước kia nàng cùng Vũ Tuyết đang an tọa yên lành,lại lòi đầu ra vài tên nhóc miệng còn hôi sữa hô to gọi nhỏ chỗ nàng tiến tới trêu chọc. Nàng thì không nói,chưa kịp ra tay Vũ Tuyết đã không nhiều lời mà phé đi cánh tay của tên đầu sỏ chạm vào nàng ta. Azzz. Hiếm họa khôn lường Vụ đấy gây hậu quả không nhẹ lắm. Cự nhiên tên kia lại là cháu của Lại Bộ Thượng Thư.Kiến mọi chuyện gà bay chó sủa một phen. Tới nay phác họa chân dung của hai người bọn nàng vẫn được danh dự dán khắp góc ngách kinh thành. May mắn đã qua dịch dung,nếu không nàng cũng thực thảm rồi!!! Cứ vậy,tới nay góc khuất vẫn luôn làm bằng hữu cùng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Áo Tướng Soái Ca Ngôn Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.